

ΟΚ-ΔΟ-ΔΗ-ΠΟ Του Γιατρού

Καταρροϊκαὶ καταστάσεις
Λοιμώξεις τῶν περιρινικῶν κοιλοτήτων
SINUSITIS κλπ.

FENOX
NASAL DROPS

Ἀντιπρόσωποι: Γ. Γ. ΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & Αφοί
Ἀγ. Κωνσταντίνου 4. — ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 57.955

ΤΟ ΝΕΩΤΕΡΟΝ καὶ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΩΤΕΡΟΝ
Εἰδικὸν διὰ τὰς παθήσεις τῆς ρινὸς

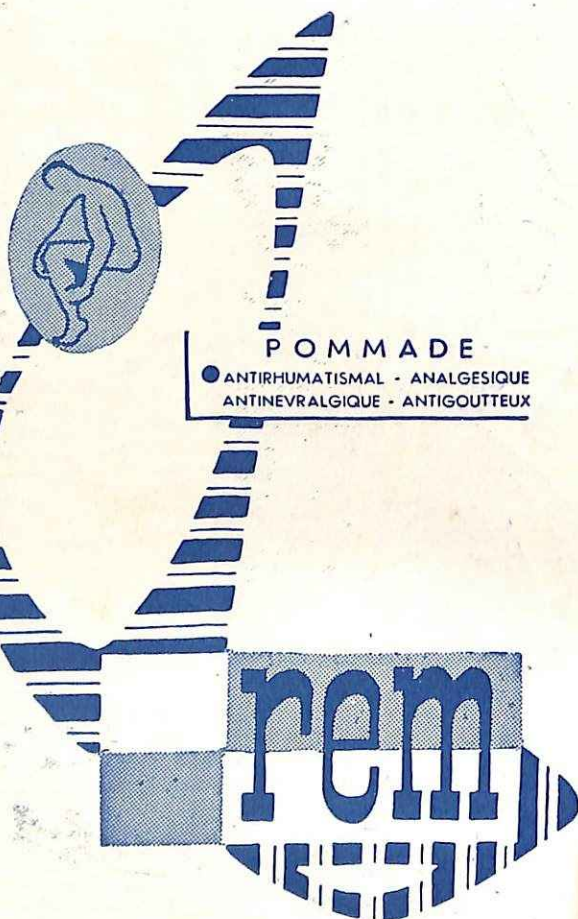
Ἐφωδιάσθησαν ἅπαντα τὰ Φαρμακεία

Εἰς τὸ ἀκτινολογικὸν Ἔργαστήριον
ΠΑΥΛΟΥ Γ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ

Ἱατροῦ — Ὁδοντιάτρου
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 27 — ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 616-582

Διατίθεται φορητὸν μὴχάνημα ἀκτινογραφιών, δι' ἀκτινογραφίας κατ' οἶκον καὶ μὴχάνημα διαθερμίας ὑπερβραχέων κυμάτων.

Αἱ ΑΚΤΙΝΟΓΡΑΦΙΑΙ ΟΔΟΝΤΩΝ
ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΙ ΑΜΕΣΩΣ

POMMADE

ANTIRHUMATISMAL - ANALGESIQUE
ANTINEURALGIQUE - ANTIGOUTTEUX

Τὸ Περικοδικὸ τοῦ Γιατροῦ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΥΛΗΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΜΟΝΟΝ ΜΕΤΑΞΥ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1958 — ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 4

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΧΑΡΝΩΝ 278. — Τηλ. 871.676. — ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 4

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ♦ ΣΠΥΡΟΣ ΜΑΡΙΝΟΣ · Κ. ΠΑΠΑΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΣΧΟΛΙΑ

ΔΩΡΕΑ 1. Τρόπος
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-58
ΑΡΙΘ. 38219

ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΘΑ στὰ πρόθυρα τῶν ἐκλογῶν. Ὀλόκληρη ἡ Ἑλλάδα ἐπὶ ποδός. Εἶναι ἡ στιγμή πού ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, ὅλες οἱ τάξεις θ' ἀγωνισθοῦν σκληρὰ καὶ μὲ πείσμα γιὰ τὴν ἀνάδειξη τῶν ὑγιεινῶν στοιχείων πού θὰ μᾶς κυβερνήσουν αὐριο.

Μία ἀπὸ τίς τάξεις αὐτὲς εἶναι καὶ ἡ τάξις τῶν ὑγειονομικῶν. Σὰν ἐπιστήμονες καὶ σὰν ἐπαγγελματίες καὶ σὰν κοινωνικοὶ λειτουργοὶ ἀνώτεροι ἔχουν ὑποστῇ τὰ πάνδενα. Ἀπαλλοτριώσις τῆς ἐργασίας τῶν ἀπὸ τὰ διάφορα καὶ πολυποίκιλα ταμεῖα υγείας. Ἐπίδειξις ἀστοργίας τῆς πολιτείας, τελείας ἀδιαφορίας καὶ ἐγκαταλείψεως τῶν προβλημάτων πού τοὺς ἀπασχολοῦν.

Τώρα ὅμως ἦρθε ἡ ὥρα πού ὁ ὑγειονομικὸς κόσμος πρέπει ν' ἀξιοποιήσῃ τοὺς ἀγῶνες του. Ἀρκετοὶ μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων βουλευτῶν θὰ εἶναι γιατροί. Ἀνεξαρτήτως νομιμάτων καὶ παρατάξεων θὰ πρέπει νὰ προσέξουν ἰδιαίτερος τὰ προβλήματα πού ἀπασχολοῦν τὸν ὑγειονομικὸν κόσμον τῆς χώρας μας. Ἐχουν ἱερὰν ὑποχρέωσιν νὰ προστατεύσουν τὴν πολυπαθὴ τὰξιν τοῦ ἱατρικοῦ κόσμου, ἀπὸ τοὺς κόλπους τοῦ ὁποίου προέρχονται. Καὶ ἂς εἶναι βέβαιοι ὅτι ὁλόκληρος ὁ ὑγειονομικὸς κόσμος θὰ τοὺς ὑποστηρίξῃ.

ΤΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ «περὶ κανονισμοῦ ἀμοιβῆς ἱατρικῶν ἐπισκεπτῶν κλπ.» τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθηκε στὸ ὑπ' ἀριθ. 15 φ. Ἐφ. Κυβερνήσεως, εἶναι ἀναμφιβόλως μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία τοῦ ἱατρικοῦ κόσμου. Καὶ ἡ ἐπιτυχία του, εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερα ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι διὰ τὴν ψήφισιν τοῦ ἀντέδρασαν ἰσχυροὶ καὶ σκοτεινοὶ παράγοντες, οἱ ὁποῖοι ἐπέμειναν στὴν ἐξουσιαστικὴ ἀμοιβὴ τοῦ Προέδρου. Διατάγματος τοῦ 1930. Ἡ ἐπιτυχία ὅμως αὐτὴ πρέπει νὰ λάβῃ σάρκα καὶ ὀστά. Γι' αὐτὸ ὅλοι οἱ ἱατρικοὶ Σύλλογοι πρέπει νὰ φροντίσουν πάση θυσίᾳ, νὰ ἐφαρμοσθῇ πιστῶς ὁ νέος κανονισμός, καὶ οὐδεὶς πρέπει νὰ δεχθῇ ἀμοιβὴν κατὰ τοῦ κατωτάτου ὁρίου.

Ο ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ Ἱατρικὸς Σύλλογος μὲ ἀνακοινωσὶ τοῦ διαμαρτύρεται, διότι ὁ ὑπουργὸς Κοιν. Προνοίας προσέγραψε ἀπόφασιν «περὶ μειώσεως κατὰ 50% τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἱατρικῶν ἀμοιβῶν καὶ πράξεων». Ἡ ἀνακοίνωσις προσθέτει ὅτι ὁ κ. ὑπουργὸς ἔσπευσε ὑπείκων εἰς τὰς γνωστάς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν εἰς τοὺς ἱατροὺς τῆς Ἑλλάδος σκοτεινὰς δυνάμεις ἐπιδιωκούσας τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ ἱατρικοῦ θιγόμενον. Ἀλλὰ ἐδῶ εἶναι ὁ κόμπος. Ἐδῶτος νὰ ὑπογράψῃ ἀπόφασιν συντα-

χοῦσαν ἀναρμοδίως ἐπὶ τοῦ ὑπουργείου Ἐργασίας, παράνομον ἄδικον, ἀντισυνταγματικὸν καὶ ἀντισυνταγματικὸν καὶ ἐσκεμμένον στρεφόμενον κατὰ τοῦ ἱατρικοῦ Σώματος. Ἡ ἀνακοίνωσις συνεχίζει ὅτι ὁ κ. Μαλασκίνας εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν μόνον τὰς εἰρηγίσεις καὶ πείσεις τῶν προέδρων μερικῶν ταμεῖων υγείας, ἰσχυρίζομενον ὅπως πάντοτε, ὅτι κινδυνεύουν νὰ καταρρεύσουν οἱ νομοματῶς τῶν, ἐνῶ εἶναι παγκοσμίως γνωστὸν ὅτι τὰ εἰσπραττόμενα διὰ τὴν περίθαλψιν τῶν ἀσθενῶν ἡσφαλισμένων ποσὰ διατίθενται διὰ τὴν ἀνένεσιν μεγαλοπρεπῶν μεγάρων. Καὶ οἱ ἱατρικοὶ Σύλλογοι δὲν ἔχουν οὔτε κἄν γραφεῖα νὰ στεγασθοῦν. Ποιὸς λοιπὸν κινδυνεύει νὰ καταρῶσιν οἰκονομικῶς; Ὁ ἐκμεταλλεύμενος ἢ ὁ ἐκμεταλλευτής; ΦΩΝ ΑΖΕΙ ὁ κλέφτης γὰρ νὰ φοβηθῇ ὁ νοικοκύρης, λέει μιὰ λαϊκὴ παροιμία. Βέβαια δὲν συμβαίνει ἀκριβῶς αὐτό, ἐπὶ λέει καὶ γιὰ τὰ ταμεῖα υγείας, πού διαμαρτύρονται γιὰ τὸν κίνδυνον ἐκ τῆς ἀναστολῆς τῆς ἐφαρμογῆς Ν. Διατάγματος ρυθμίζοντος τὸ ποσοστὸν ἐκπτώσεως τῶν ἀμοιβῶν λόγῳ παρεμβάσεως τῶν ἱατρικῶν Συλλόγων καὶ δηλοῦν ὅτι τυχόν ἀναστολὴν τοῦ διατάγματος θὰ προκαλέσῃ τὴν ἀμεσὴν ἀντίδρασιν τῶν ἀμέσως θιγόμενων. Ἀλλὰ ἐδῶ εἶναι ὁ κόμπος. Ποιοὶ εἶναι οἱ θιγόμενοι;

Τὸ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ἡ πολιτικὴ, στὴν τουλάχιστον, εἶναι κατὰ φύσιν δουλειὰ τῶν δικηγόρων. Ἄλλοι κλάδοι ἐμφανίζονται, ὅσο ραδικῶς, καὶ κατὰ καιροὺς, στὸν πολιτικὸ στίβο. Οἱ περισσότεροι μάλιστα, τὸ βουλευτικὸ ἀξίωμα, τὸ ἔχουν πάρει γιὰ ἐπάγγελμα. Κι' ἐδῶ πού τὰ λέμε, δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητο. Ἀφ' ὧν οἱ προσκλογικὲς ὑποσχέσεις:

—Θὰ σὰς φτιάξουμε καὶ γιοφύρια.

—Μὰ δὲν ἔχουμε ποτάμια!

—Θὰ σὰς φτιάξουμε καὶ ποτάμια....

Μόλις ὅμως πατήσουν τὸ ποδάρι τοὺς στὴ «Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων», τὴν ἀράζουν κάπου σὲ μιὰ γωνιά καὶ παίρνουν βαθύτατον ὕπνον.

Ὅλα τὰ ἔχουν ξεχάσει. Τὸ μόνο πού δὲν ξεχνοῦν ποτὲ εἶναι ὁ μισθός, πού πολλὰς φορὲς τὸν προεπισπράττουν κι' ὅλας.

Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ, δοκιμάζουν τὴν τύχη τοὺς καὶ πολλοὶ γιατροί. Βέβαια, ὅχι γιὰ πρώτη φορὰ, ἀλλὰ τώρα πολὺ περισσότεροι.

—Γιατρὲς μοῦ θὰ ἤθελα νὰ μ' ἐξετάσετε.

—Δυστυχῶς, δὲν εὐκαιρῶ γιατί εἶμαι ὑποψήφιος....

Πέταξαν τίς μπλοῦζες καὶ τ' ἀκουστικά, τὰ νουτῆρια καὶ τίς σύριγγες καὶ ἄρχισαν τίς πολιτικὲς περιουσίες.

Σὰς φαίνεται ἀστεῖο; Γιατί; Μήπως δὲν ἔχει ζήσει, ὁ γιατρός, ἀπὸ πολλὸ κοντὰ τὸ λαό;

Ἀπὸ τοῦ γιατροῦ τὰ χέρια δὲν περνοῦν κάθε καρδιάς καρδί, πού λένε. Κι' ὁ πλούσιος, κι' ὁ φτωχός κι' ὁ ἐργάτης.

Μπήκε μέσα σὲ παλάτια πού ἐθάμπωσε τὸ μάτι τοῦ ἀπὸ τὴν πολυτέλεια καὶ μπήκε καὶ σὲ τρώγλες πού ἐφ' ἔξω ἀπὸ τὴν ἀνέχεια καὶ τὴν κακομοιριά πού βασίλευε σὲ μιὰ ἐγκαταλειμμένη μερίδα συνανθρώπων.

Κι' ὅταν ὁ γιατρός εἶναι μαζί καὶ ἀνθρώπος τότε μπορεῖ νὰ δῇ τὴν ὁλὴν συμπεράσματα.

Νά, λοιπόν, πού ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τραβήξουν μπροστά.

Ἔχουν πολὺ καλὰ τίς πληγές μας. Ἀρκεῖ, τὸ κριτήριό τους νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ σὲ σωστὴ θεραπεία κι' ὅχι σὲ τσαλατανιά. Εἶναι πρόσωπα θετικά, κατέχουν ἓνα μεγάλο ἀξίωμα στὴν κοινωνία καὶ ἀσκοῦν ἱερὸ κοινωνικὸ λειτουργήμα.

Ἡ διάγνωσις τῆς ἀσθενείας τῆς φτωχῆς μας Ἑλλάδας ἔχει γίνε. Τώρα πρέπει νὰ βρεθῇ καὶ τὸ γιατρικὸ γιὰ τὴν θεραπεία τῆς.

Γιατὸ οἱ γιατροὶ ὑποψήφιοι ἂς ἀναλογισθοῦν τίς εὐθύνες τοὺς καὶ σὰν ἐδυσσεύθητο ἐπιστήμονες ἂς πρὶξουν τὸ καθήκον τοὺς. Ὁ λαός, ὅπως ἀμείβει τὸν καλὸ γιατρός, τὸ ἴδιο καὶ τὸν καλὸ καὶ τίμιο παραδοκῆρητῆ πατρίδας του.

ΜΑΡ-Σ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ

"Ορνις Χρυστοτόκος

Κάποιος είχε μίαν όρνιθα, ή οποία έγέννα χρυσά αυγά, και νομίσας ότι μέσα της έχει όγκον χρυσού την έσφαξε και παραδόξως ήρε δ,τι και άλλαι αι όρνιθες. Ο πλέονέκτης άνθρωπος, μη άρκούμενος εις τα όλίγα και βέβαια ζητεί τα πολλά και τοιουτοτρόπως χάνει και τα όλίγα.

Λέαινα και 'Αλώπηξ

Μία λέαινα όνειδιζέτο από μίαν αλώπεκα ότι γεννά μονάχα ένα.

Ναι άπάντησε ή λέαινα. «Ένα αλλά λέοντα».

Λέων και αλώπηξ

Λέων τις γηράσας και μη δυνάμενος να εύρη τροφήν έσκέπτετο τρόπον εύρέσεως τροφών. Έσκέφθηκε λοιπόν να έξαπλώθη εις την είσοδον ενός σπλαιίου και να κάμη τόν άρρωστον. Τα άλλα ζώα έμαθαν την είδησιν της άρρώστιας του βασιλέως των και έτρεχαν να τόν έπισκεφθουν. Έπήγε και ή πονηρά αλώπηξ και έχαιρέτησε τόν λέοντα, αλλά από μακράν. Ο λέων την προσεκάλεσε να πλησιάση και εκείνη του άπάντησε: «από μακράν βασιλιά μου είναι προτιμώτερον». Οτι όρως έχνη πολλών εισιδόντων, όλίγων δέ έξιδόντων».

Και πολλοί άνθρωποι γηράσαντες έν άμαρτίαις και ένω εύρίσκονται εις τό χείλος του τάφου, δέν έννοούν να μετανοήσουν. Τό κακόν δ' είναι ότι πολλοί και εις ατήν άκόμη την κατάστασιν τούς πιστεύουν και πίπτουν θύματα. Οι γνωστικοί όμως και οι πονηροί από τα διάφορα σημεία προβλέπουν τόν κίνδυνον και άπομκρύνονται, πριν πέσουν εις την παγίδα των.

"Εριφος και λύκος

"Ενα έρίφιον έστατο ύψηλά εις έναν τοίχον και περιέπαιξεν έναν διερχόμενον λύκον. Ο λύκος τό κύταξε καλά και του είπε: «ο ύ σύ μέ λοιδοροείς άλλά ό τόπος».

Όπως τό έρίφιον του μύθου περιέπαιζε τόν φοβερόν του έχθρόν, εύρισκόμενον εις την στέγην και εις μέρος ασφάλους, έτσι και πολλοί αθάδεις ώχυρούμενοι όπισθεν ίσχυρών προσώπων ύβρίζουν άλλους έκ του ασφαλούς.

Γέρων και θάνατος

Γέρων τις άφου έκοψε ξύλα από τό μακρινόν δάσος τα έφορτώθη εις την ράχιν του και τα μετέφερεν εις τό σπίτι του. Έκουράστηκεν όμως και έπεκαέσθη τόν θάνατον, ό όποιος δέν ήργησε να έμφανισθί ένώπιόν του. Μόλις τόν είδε ό γέρων έφοβήθηκε και τουλέγει, «σε έκάλεσα να μέ βοηθήσης να μεταφέρω τα ξύλα».

"Ημίονος

"Ενας ήμίονος παχυνθείς από την πολλήν κριθήν ύπερφηανέυετο λέγων: «Έγώ έχω πατέρα τόν ταχύν ήπον». Και όταν ή ανάγκη του επέβαλε να τρέξη και δέν ήμπορεσε, τότε ένθυμήθη του πραγματικό του πατρός, του δνου. Μέ τόν μύθον αυτόν θέλει να διδάξη ό Αίσωπος ότι δέν πρέπει να ξεχνά την πραγματικήν του καταγωγήν, όταν τύχη και άποκτήση πλούτον και δόξαν. Θα έλθη στιγμή, όπου θ' άποκαλυφθί τό ποιόν του. Ο βίος είναι αβέβαιος.

"Ορνις και χελιδών

Μία όρνις εύροδσα ώά όφεως έ

κάθισε και τα έξεκόλαψε. Την είδε μία χελιδών και της λέγει: δυστυχισμένη τι τα θερμαίνεις, δέν γνωρίζεις ότι άμα αυτά έκκολαφθούν πρώτη έσένα θα δηλητηριάσουν;

Όσον κι' άν περιποιείσαι τούς πονηρούς, μάταια άποβαίνουν αι εύεργεσίαι σου, διότι ή κακία τους πρώτους σάς θα πλήξουν.

"Ονος και λεοντή

"Ενας δνος άφου έφόρεσε λεοντήν (δέρμα λέοντος) έφόβιζετα άλλα ζώα παριστάνων τόν λέοντα. Η πονηρά όμως αλώπηξ έκατάλαβε τό τέχνασμα του δνου και του λέγει: κι' έγώ θα σε έφοβούμην εάν δέν άκουα την φωνή σου».

—Και έγώ θα έτρόμαζα λοιπόν, λέγει εις τόν άνόητον δνον ή πονηρά αλώπηξ εάν δέν όγκάνιζες. Και οι άπαιδέυτοι των ανθρώπων, όσοι καλύπτονται από την λεοντήν της δηθεν παιδεύσεως προδίδονται από τούς κούφους και άνοήτους λόγους των.

"Ονος άγριος

"Ονος άγριος ίδών ήμερον συνάδελφόν του τόν έμακάριζεν διά την εύεξίαν του σώματός του και διά την τόσην του καλοπέρασιν. Έπειτα ίδών αυτόν πολυφορτωμένον και να δέχεται τα κτυπήματα του όνηλάτου του λέγει: Καθόλου δέν σε μακαρίζω φίλε μου, διότι όπως βλέπω δέν άποκτάς την εύδαιμονίαν σου χωρίς μεγάλα κακά.

Μην μακαρίζετε την τύχην ανθρώπων φαινομενικώς εύτυχούντων, διότι άγνωστον είναι πώς την άπέκτησαν και μέ τις κόπους την διατηρούν. Άρκεσθήτε εις ό,τι έχετε και μην θυσιάζετε την έλευθερίαν σας διά την άπόκτησιν φθαρτών αγαθών. Ο άγριος δνος προτιμήσας την όλιγοδίατον ζωήν του, ήτο περισσότερο κερδισμένος από τόν δερόμενον ήμερον συνάδελφόν του.

Μύρμηξ

Ο γνωστός εις όλους μας μύρμηξ όπηρξεν παλαιά εργατικός άνθρωπος, αλλά ήτο πλέονέκτης και έκλεβε τούς γείτονάς του. Ο θεός άγανακτίας διά την κακήν του ατήν διαγωγήν τόν μετεμορφώσεν εις μύρμηγκα. Του έλλαξε βέβαια την μορφήν, όχι όμως την διάθεσιν και τάς συνήθειας, δι' αυτό γυρίζει παντού και συλλέγει τα ξένα αγαθά και τα άποθησαυρίζει διά τόν έαυτόν του.

Τό να μεταβάλλη κανείς την πο-νηράν φύσιν δέν είναι εύκολον. ό γέρων-λύκος λέγει ή κοινή παροιμία τριχώμα αλλάζει γνώμην όμως ποτέ.

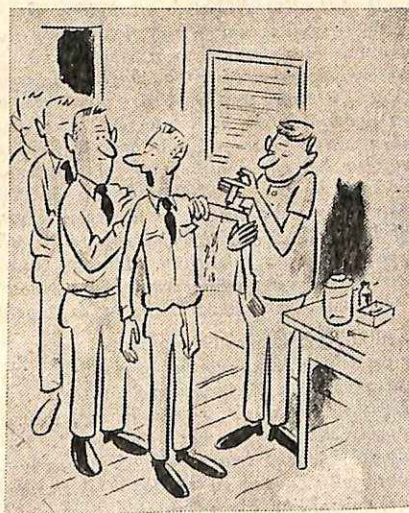
"Εριφος και Λύκος

"Ενα έρίφιον καθυστερημένον κατεδιώκετο υπό λύκου. Εις τόν κίνδυνον έστράφη όπίσω και του λέγει: έπειδή βλέπω ότι όπωσήποτε θα μέ φάς κάνε μου την τελευταίαν χάριν να τραγουδάς και έγώ να χορεύω. Άκούσαντες οι κύνες τό τραγούδι του λύκου έτρεξαν και τόν κατεδίωξαν. Καλά να πάθω έφώναζεν ό λύκος όταν έσώθη τρέχων, έπρεπε να κάμω καλύτερον τόν μάγειρον και όχι τό τραγουδιστήν.

Μυϊται

Έκχυθέντος από κάποιον δοχείον μέλιτος πέταξαν πολλαι μυϊται και ήρχισαν να τρώγουν, άλλ' όταν έδοκίμασαν να πετάξουν δέν ήμπορούσαν, διότι εκόλλησαν τα πόδια τους εις τό μέλι. Άποθνήσκουσαι δε έλεγον: «καλά να πάθουμε αι άθλια ή-μείς, διότι από την λαιμαργίαν μας χανόμεθα.

Η πλεονεξία οδηγεί εις όλεθρον.
Κ. ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ 'Ιατρός

—Περίεργο! Έχω κάνει τόσες ένέσεις χωρίς κανένα άποτέλεσμα.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ ΚΟΥΤΣΟΔΟΝΤΗ

ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΥ

Από βραδύς, είχε μπλέξει μέ την κουτσοπαρέα του ό 'Ανανίας κι' είχε πιεί τα σχετικά τόν σκονάκιο. Οι φίλοι του πάντα τον πεύραζαν, μέ ατήν τη φορά του την σκαρώσανε για καλά.

—Έβδβα! 'Ανανία, άντε και καλή έπιτυχία.

—Αηλαδή; Για τί πράγμα;

—Δέν είπαμε; Για τό Βουλευτηλική σου.

Γέλασε ό 'Ανανίας μέ την ψυχή του, αλλά όταν οι φίλοι του, του παρουσίασαν μία κόλλα γεμάτη υπογραφές που ζητούσαν τόν 'Ανανία για ύποψή-φιο, έγινε σκεπτικός.

—Τι λέτε βρε παιδιά και σε ποιά κόμμα;

—Στό «Θυμαρίσιο κόμμα». Τό νέο κόμμα που θα θριαμβεύσει...

Τό «Θυμαρίσιο» τόν ένθουσίασε, γιατί μέσ' τα θυμάρια είχε γεννηθεί. Άνά πνευσε θαθεία και νόμιζε κιόλας πως μύριζε... θυμάρια κι' άρχισε πιά να τό παίρνει στα σοβαρά. Έστερα τόσες υπογραφές γι' αυτόν, σχεδόν τόν ύποχρέω-ναν ν' αναλάβη σοβαρά καθήκοντα. Κι' ήταν όλοι Κουτσοχωρίτες, πατριώτες του.

Μετά τα μεσάνυχτα, λοιπόν, άφου χώρισαν τράβηξε για τό κονάκι του και στο ζαλισμένο μυαλό του στριφογύριζε τό... Βουλευτηλική.

«Είμαι άντρας και τό κέφι μου θα [κάνω

Βουλευτοΰ ύποψηφιδτητα θα δάνω» σιγομουρμούριζε, ένω γδυνότανε για να κοιμηθί.

Τό Κουτσοχωρί άνάστατο! Κωδωνο-κρουσίες, μέχρι που τό καμπαριό του χωριού κόντεψε να γκρεμιστή. Κόσμος και ντουινιάς στην είσοδο του χωριού, περίμενε τόν πατριώτη ύποψήφιο, τόν κύριο 'Ανανία Κουτσοδόντη, μέ άνθοδέ-σμες άγκαλιές, από άλικά τριαντάφυλ-λα και γαρύφαλλα.

Η κούρσα του ύποψηφίου, σε λίγο φθάνει θριαμβευτικά ένω τό πλήθος τόν ύποδέχεται μέ 'ένθουσιασμό και ζητω-κραυγές: «ΖΗΤΩΩΩΩ!...»

Και ό ζητωκραυγαζόμενος, χαιρετά τούς ένθουσιώδεις ψηφοφόρους τους, ά-νάλαφρα βγάζοντας τό καπέλλο του, άπ' τό παράθυρο της κούρσας κι' άνε-μίζοντάς το στόν άέρα.

Φθάνει στό Καφενείο όπου θ' άνέ-πιτσε τό πρόγραμμα του κόμματός του κι' άφου χαιρέτησε τούς προύχοντες του χωριού μέ θερμή χειραψία κάθησε να πιή ένα αναψυκτικό.

Αλλά ό κόσμος άφηνάσε: «Ζήτησω! Λόγο, Λόγο θέλουμε!...»

Ο 'Ανανίας κόντεψε να πνιγί, γιατί δέν είχε προφτάσει να καταπιή ούτε μία γουλιά για να δροσίση τό λαρύγγι του. Καθούχας, όμως τα πλήθη κι'

άνέδηκε άπάνω στην καρέκλα, ένω οι φανατικοί του ψηφοφόροι έκαναν άκρα σιωπή και περίμεναν μ' άνοιχτό τό στό-μα ν' άκούσουν τό σωτήρα τους.

Παίρνει ύφος ό κ. ύποψήφιος, ρίχνει μία ματιά τριγύρω του, για ν' άγκα-λιάση και να σαγηνεύση τα πλήθη κι' άρχίζει:

Αγαπητοί Κουτσοχωρίτες!

Κλέφτες και λωποδύτες...

—Κάτωωω!!! έξέσπασε ένα ούρλια-χτό που άντιβούησε στό λόγο. Κάτωωω!... κι' οι σάπιες πατάτες έσπεφταν βρο-χή. Τάχασε ό 'Ανανίας, αλλά ήρωϊκώς μαχόμενος, ούρλιαξε κι' αυτός.

—Με συγχωρείται... δέν λέω για σας. Παρακαλώ να μ' άφήσετε να συν-εχίσω.

Πρέπει να ξέρετε ότι είμαι και μι-σός άνθρωπος γιατί πάσχω από την καρ-διά μου και μόνον για χατήρι σας και για τα συμφέροντά σας άγωνίζομαι.

Ήσυχία πάλι.

—Δοιπόν, οι κλέφτες και λωποδύτες πρέπει ατδές τις έκλογές να μαυριστούν.

—Μπράβοωω! και τα καπέλλα και τα τσεμπέρια των γυναικών άνεμίζουιν στόν άέρα.

—Τό κόμμα μας, τό όποϊον αναλογι-ζόμενον τάς βαρείας εθύνας, τάς οποί-ας έχει άπάναντι του Λαού, θα άγωνι-σθή σκληρά, διά την λύσιν των ζωτικών του ζητημάτων.

Και πρώτον: Θα καταργήσω τα λυ-χνάρια. Την ήμερον ήμέραν, αγαπητοί μου, την ήμερον ήμέραν λέγω, όπου έ-ξαποδύνεται Σποδινικ στόν άέρα και έκτοξεύονται πυράυλοι εις την Ήλήνην, δέν έπιτρέπεται τό Κουτσοχωρί να μην έχει ηλεκτρικό φάς. Βέβαια, οι άρχαιοί

ήμων πρόγονοι έλεγαν: «Περί λύχων να φάς», αλλά αυτοί δέν ήξεραν τί τούς γίνεται. Διότι άν υπήρχαν άνδρες πολι-τικοί σαν κι' έμένα, ασφαλώς δέν θα-τρωγαν μέ τό λυχνάρι αλλά μέ ηλεκτρι-κό, όπως θα τρώτε και σεις σε λίγο, άν με τιμήσετε μέ την ψήφο σας.

—Ζήτησωωω! Να μ' άφήσετε 'Ανανία. Έσένα θέλουμεεε;

—Δεύτερον: Θα σας φτιάξω παπού-τσια για τα μουλάρια και τα γαϊδούρια σας. Γιατί είναι καλύτερα τα σκολάκια του Κολωνακίου που τούς φορώνε τέτοια και μάλιστα πολυτελείας:

Τι χρωστάνε τα καύμένα τα ζώα σας, να περπατάνε... ξυπόλυτα στ' άγκάθια!

—Τα θέλουμεεε!

—Ε! λοιπόν όταν τα θέλετε όλα αυ-τά, που δέν σας τα είπα και όλα, πρέ-πει όλοι σας να μέ ψηφίσετε. Αλλά προσέξτε καλά. Έχω κι' έγώ τις άπαι-τήσεις μου. Δέν μου φθάνουν μόνον οι άνδρες. Θέλω και τις γυναίκες σας...

Κάποια παρανόησις έγινε κι' οι Κου-τσοχωρίτες προσεβλήθησαν.

—Ούξωωω! Ούξω μπερμπάντη που θα μ' άρξης και τις γυναίκες μας.

Και ό,τι σάπιο λαχανικό υπήρχε πρό-χειρο έσπεψε σαν καταιγίδα στό κεφάλι του 'Ανανία!

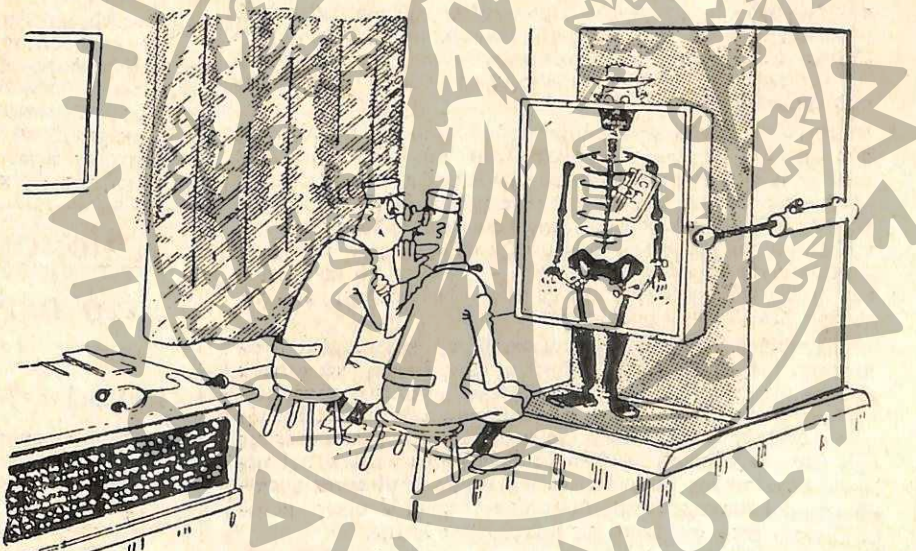
Κατά τό ήμέρωμα αλαφιασμένος, ό 'Ανανίας φωνάζει:

—Γυναίκα! Γυναίκα έύνηα!

—Τι έπαθες 'Ανανία;

—Τι έπαθα! Τι έπαθα! Για φάς με να δής είμαι γαρός; Πανάθεμά το! Τι όνειρο ήταν αυτό!...

Ο ΓΕΙΤΟΝΑΣ

—Και γιατί τόν περνάς πρώτα ντυμένον άπ' τό μηχανήμα;
—Μά... για να δώ άμ έχει λεφτά στό πορτοφόλι του.

ΤΑΛΙΠΗ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑΚΑΙ ΠΑΘΗΣΕΙΣ

Του 'Ιατρού — Χειρουργού κ. Ζ. ΖΑΧΟΥ

Αι καρδιακαί παθήσεις κατά τους τελευταίους χρόνους ηυξήθησαν εις ἀνησυχητικόν σημείον.

Οί αιφνίδιοι θάνατοι ἐπολλαπλασιάσθησαν και πολλοί είναι σήμερον οί πάσχοντες ἐκ καρδιακῶν νοσημάτων, ἰδία δὲ ἀπὸ παθήσεων τῶν στεφανιαίων ἀγγείων.

Πάντα ταῦτα ἠνάγκασαν πολλοὺς ἰατροὺς ἰδία εἰς τὴν Ἀμερικὴν νὰ ἀναζητήσωσι τὸ αἷτιον αὐτῶν.

Κατέληξαν δὲ εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ ζωϊκοῦ λίπους εἰς τὴν τροφήν μας, εἶναι ἡ κυρία ἀφορμὴ τῶν καρδιακῶν παθήσεων.

Ὁ Ἀμερικανὸς Norman Jolliffe, ὁμιλῶν ἐνώπιον τῆς Καρδιολογικῆς Ἑταιρείας, ἐπέστησε τὴν προσοχήν, ἐπὶ τῆς χρήσεως τοῦ λίπους εἰς τὴν καθημερινὴν τροφήν.

Ἡ σχέσις μεταξὺ τῶν καρδιακῶν παθήσεων καὶ τῆς διαίτης καταφαίνεται, εἶπεν, σαφῶς ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι τὰ θύματα ἰον, φέρουσι ἠυξημένους συνθέσεις λίπους, ὀνομαζόμενοι μεταλιποπρωτεῖναι, αἵτινες περιέχουν χολεστερόλην (μῖαν λιπώδη ἀλκοόλην) καὶ 2ον, ὅτι αἱ στεφανιαῖαι ἀρτηρίαι ὑπαλείφονται συνήθως ὑπὸ χολεστερόλης.

Φαίνεται ὅθεν, ὅτι ἡ ποσότης τοῦ λίπους εἰς τὰς τροφὰς πρέπει νὰ παῖζῃ σημαντικὸν ρόλον εἰς τὴν παραγωγήν τῆς χολεστερόλης εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα.

Πρὸς στιγμήν ἐνομισθῇ, ὅτι ὑπάρχει μία οὐσιώδης διαφορὰ μεταξὺ ζωϊκοῦ καὶ φυτικοῦ λίπους.

Αἱ χῶραι ὅπου οἱ θάνατοι ἐκ καρδιακῶν παθήσεων ἔρχονται πρῶται, εἶναι ἡ Ἀμερικὴ, ἡ Ἀγγλία, ὁ Καναδᾶς, ἡ Αὐστραλία καὶ ἡ Νέα Ζηλανδία. Αὗται καταναλίσκουν μεγάλην ποσότητα λίπους, ἐνῶ οἱ λαοὶ τῆς Νοτίου Ἰταλίας, τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς, τρώγουσι ὀλίγον ζωϊκὸν λίπος καὶ περισσότερον φυτικὰ ἔλαια.

Μέχρις ἐδῶ ἔχει καλῶς.

Ἀλλὰ εἰς νεαρὸς ἰατρὸς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Cape Town Dr. Brian Bronte - Stewart ἐσκέφθη τὸ τί συμβαίνει μὲ τοὺς Ἑσκιώδους. Ἐνῶ οὗτοι τρώγουσι ἀφθονον ζωϊκὸν λίπος, ἰδία ἔλαιον ἐκ φώκης, παρουσιάζουσι τὴν μικροτέραν θνησιμότητα τοῦ κόσμου ἐκ καρδιακῶν παθήσεων.

Ἀπεφάσισε νὰ μελετήσῃ τὸ θέμα τοῦτο. Ἀλλὰ εἰς τὴν Ἀφρικὴν δὲν ὑπάρχουν Ἑσκιώδους. Ὑπάρχουν ὅμως φῶκαι.

Ἐχορήγησεν ὅθεν εἰς ἀσθενεῖς του ἔλαιον φώκης ἀντὶ ἄλλου ζωϊκοῦ λίπους καὶ παρετήρησεν, ὅτι τὸ ἔλαιον τῆς φώκης ἐνήργη ὡς ἀνταγωνιστὴς εἰς τὴν χολεστερόλην. Δηλαδή, κατόπιν χορηγήσεως τροφῆς πλουσίας εἰς λίπος (10 ὠὰ τὴν ἡμέραν) ἡ χολεστερόλη εἰς τὸ αἷμα ἠύξανε ἀποτόμως, ἀλλὰ ἐπιπτεν καὶ πάλιν μὲ τὴν πρόσθεσιν εἰς τὴν τροφήν ἔλαιον ἐκ φώκης. Τὸ αὐτὸ ἀποτελέσμα παρετήρησεν ὁ Bronte Stewart καὶ μετὰ τὴν χρῆσιν ἔλαιου ἐκ σπύρων τοῦ ἡλιοτροπίου.

Κατόπιν τῶν παρατηρήσεων αὐτῶν διέκρινε τὰ λίπη εἰς δύο ομάδας. Ἐχαρακτήρισε τὰ ἔλαια τὰ προερχόμενα ἐκ φυτῶν, ἰχθύων, καὶ θαλασσιῶν θηλαστικῶν, ὡς ἀκόρεστα λίπη, τῶν ὁποίων ὁ πυρὴν διέθετε χῶρον δι' ἓν ἄτομον ὑδρογόνου. Ἐνῶ τὰ ζωϊκὰ λίπη, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ βουτύρου καὶ τοῦ κτηρίου τῶν ὠν, ὡς κεκορεσμένα.

Κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ Bronte - Stewart τὸ κεκορεσμένον λίπος, αὐξάνει τὴν στάθμην τῆς χολεστερόλης, ἐνῶ τὰ φυτικά λίπη τὴν ἐλαττώνουν.

Τὶ πρέπει ἄραγε νὰ χρησιμοποιώμεν, κεκορεσμένα ἢ ἀκόρεστα λίπη; Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐπειδὴ τὰ φυτικά ἔλαια εἶναι ρευστὰ καὶ καταλαμβάνουν μεγάλον χῶρον κατὰ τὴν συσκευασίαν καὶ τὴν διατήρησιν αὐτῶν, οἱ βιομήχανοι ἐσκέφθησαν νὰ συμπυκνῶν αὐτὰ διὰ τῆς προσθέσεως δύο ἁτόμων ὑδρογόνου, ὑπὸ ὑψηλὴν θερμοκρασίαν καὶ πίεσιν ὁπότε ταῦτα ἐμφανίζονται καλλίτερον, γίνονται νοστιμότερα καὶ διατηροῦνται ἀσφαλέστερον, ἀλλ' ὅμως μεταβάλλονται ἀπὸ ἀκόρεστα εἰς κεκορεσμένα λίπη.

Κατέληξεν οὖτω εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ ὑπερβολικὴ προσπάθεια καὶ ὁ ἐκνευρισμός, ἡ ραθυμία, ἡ παχυσαρκία, ἡ πολυτελής ζωὴ καὶ τὸ κάπνισμα δὲν προκαλοῦν τὰς καρδιακὰς παθήσεις, εἰς ἄτομα κάτω τῶν 65 ἐτῶν, ἐκτὸς ἐὰν εἰς

τούς παράγοντας αὐτοὺς προστεθῇ ἡ κατανάλωσις κεκορεσμένου λίπους.

Δίδει δὲ τὰς κάτωθι ὁδηγίας;

1ον) Νὰ ἀφίνωμεν εἰς τὸ πιάτον κάθε ἐμφανὲς λίπος, καὶ νὰ τρώγωμεν περισσότερα ψάρια, καθὼς ἐπίσης γάλα καὶ τυρόν οὐχὶ λιπαρόν.

2ον) Νὰ περιορίσωμεν τὰ τηγανητὰ.

3ον) Νὰ χρησιμοποιώμεν ὀλίγον ἀκόρεστον λίπος καὶ νὰ συμπληρώμεν τὰς ἀναγκαιότητας διὰ τὴν διατροφήν μας θερμίδας, μὲ ἄρτον, πατάτες, χορταρικά καὶ φρούτα.

Πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἀνωτέρω, δηλαδὴ, κατὰ πόσον ὁ ἱσχυρισμός τοῦ ἐν λόγω ἱατροῦ εἶναι βάσιμος, ἡ Ἐπιτροπὴ ὑγείας εἰς Νέαν Ὑόρκην ἀνέλαβεν νὰ τὸ ἐλέγξῃ πειραματικῶς.

Ἀνδρες ἀπὸ 50 ἕως 55 ἐτῶν, οἵτινες οὐδέποτε εἶχον καρδιοκὴν προσβολὴν καὶ ἄνδρες κάτω τῶν 50 ἐτῶν, οἵτινες προσφάτως ἔσχον τοιαύτην θὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς ἑνα Ὀμίλον, ὅστις θὰ ὀνομασθῇ «Ἀντικαρδιακὴ Λέσχη», ὑπολογίζεται, ὅτι περισσότεροι ἀπὸ 5000 ἐβελοντῶν θὰ λάβωσι μέρος, θὰ ὑποβληθῶν δὲ οὗτοι εἰς τοὺς κανόνας τῆς διαίτης συνδράμοντες τὴν Ἑταιρείαν εἰς τρόπον ὥστε μετὰ 5 ἔτη νὰ εἶναι εἰς θέσιν αὐτὴ νὰ ἐξάγῃ σαφὴ συμπεράσματα.

Ἐὰν δηλαδὴ οὗτοι θὰ ἔχουν ὀλιγωτέρας καρδιακὰς προσβολὰς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, οἵτινες θὰ χρησιμοποιοῦν ἐλευθέρως κεκορεσμένα λίπη.

Εἰς τὴν Γερμανίαν ἐξ ἄλλου συνήλθε προσφάτως ἱατρικὸν συνέδριον εἰς Ἀμβούργον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαβον μέρος 500 συνέδριοι ἐξ εἰκοσι Ἑθνῶν καὶ τὸ ὁποῖον ἀπεφάνθη, ὅτι τὸ πολὺ λίπος βλάπτει.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου καθηγητὴς Kaufmann εἶπεν, ὅτι τὸ συνέδριον ἐξήτασε μετὰ προσοχῆς καὶ ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ τὸ θέμα. Ἡ ἀντίληψις δὲ ὅτι τὸ λίπος εἰς τὴν τροφήν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι περιττὸν ἀπεδείχθη πεπλανημένη.

Τροφὴ χωρὶς λίπος εἶναι ἑλλιπὴς καὶ παράδειγμα αἱ βιταμῖναι Α καὶ D, αἵτινες εὐρίσκονται διαλελυμέναι μόνον εἰς τὸ λίπος. Ἐκτὸς τούτου, συμφώνως πρὸς νεωτέρας ἀντιλήψεις, ὑπάρχουν εἰς τὰ συστατικὰ τῆς τροφῆς ἀκόρεστα τινὰ λιπαρὰ ὁξέα ἀπαραίτητα διὰ τὴν ζωὴν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς Κυρίας, αἵτινες βλέπουσι μετὰ μεγάλης δυσφορίας τὴν ὑπολίπωσιν τοῦ σώματος τῶν, πρέπει νὰ γνωρίζωσι, ὅτι ἀφορμὴ τούτου δὲν εἶναι οὔτε τὰ ζωϊκὰ, οὔτε τὰ φυτικά λίπη, ἀλλὰ αὐτὸ τοῦτο τὸ σῶμα τῶν, τὸ ὁποῖον παράγει λίπος ἀπὸ τὴν πλουσίαν εἰς ἄμυλον τροφήν, καθὼς καὶ ἀπὸ ἄλλους παράγοντας.

Ἄς ὀπισθῶμεν λοιπὸν μὲ ὑπομονὴν καὶ ἄς ἀναμείνωμεν νὰ ἐπέλθῃ ὁμοφωνία ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου. Μέχρι τότε δὲ, ὅσοι ἐξ ὑμῶν δὲν δυνήθουν νὰ προμηθευθῶν ἔλαιον φώκης, ἄς περιορίσωμεν τὴν κατανάλωσιν τοῦ ζωϊκοῦ λίπους ἢ τοῦ κεκορεσμένου λίπους, ἐκτὸς ἐὰν ἀδιαφοροῦν πρὸς τὰ λεχθέντα καὶ προτιμῶν μίαν διαβίωσιν εὐχάριστον καὶ χωρὶς στερήσεις, ὡς καὶ ἓνα θάνατον ταχύν καὶ ἀνετον.

ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΟΙ

«ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ»

Εἶναι δικό σας!

Καὶ φιλοδοξεῖ νὰ γίνῃ ἐφάμιλλο τῶν Εὐρωπαϊκῶν περιοδικῶν σὲ ὕλη καὶ ἐμφάνιση.

— Ἐνισχύσατέ το ἡθικῶς καὶ οἰκονομικῶς.

— Στείλτε συνεργασίες σας.

— Συστήσατέ το σ' ὅλους τοὺς φίλους σας

Ὑγειονομικοῦς.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΤΡΟΠΟΙ ΨΥΧΑΓΩΓΙΑΣ

ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΑΥΤΩΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΨΥΧΙΚΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Ὁ ἄνθρωπος ὅταν εὐρεθῇ εἰς ὠρισμένον περιβάλλον, χαίρει, αἰσθάνεται τέρψιν καὶ εὐχαρίστησιν διὰ τὴν ἐνυπάρχουσαν ἀρμονίαν μ:ταξὺ τῶν ἐσωτερικῶν προδιαθέσεων τῆς ψυχῆς του, ἐκείνου τὸ ὁποῖον βλέπει ἢ ἀκούει.

Τὸ περιβάλλον αὐτὸ δὲν εὐχαριστεῖ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἐκάστης ἐποχῆς, φυλῆς, ηλικίας, ἢ δὲ τέρψιν τὴν ὁποῖαν ἐκάστοτε αἰσθάνεται εἶναι σύμφωνος πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν του. καλύπτει διαφορὰς ἀνάγκας του καὶ ἀποτελεῖ αὐτο-ἐκφράσιν τοῦ ἴδιου ἐγῶ. Ἡ ψυχαγωγία δὲν εἶναι κάτι ποῦ ἔρχεται ἀπ' ἔξω πάντοτε, ἀλλὰ κάτι δημιουργεῖται ὑπὸ ὠρισμένης προϋποθέσεως καὶ ὅταν ὑπάρχῃ ἀνταπόκρισις εἰς τὸν ἐσωτερικὸν ἐρεθισμόν.

Ἰσως οἱ περισσότεροι τῶν ἀνθρώπων νὰ αἰσθάνωνται τέρψιν εἰς τὴν θέαν τοῦ ὠραίου, εἰς τὸ ἀκούσμα μιᾶς μουσικῆς συμφωνίας, πλὴν ὅμως ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι εἰς τοὺς ὁποίους τὸ ἀντικείμενον οὐδεμίαν ἀντίδρασιν εἰς τὴν συμπεριφορὰν τῶν προκαλεῖ.

Οἱ λόγοι ἐπομένως εἶναι ψυχολογικοὶ συνθέτοντες τὴν ἐσωτερικὴν ὕψην τοῦ ἀτόμου καὶ ἐξωτερικοὶ προερχόμενοι ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ὁποῖαν ἀσκεῖ τὸ φυσικὸν καὶ κοινωνικὸν περιβάλλον ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ζῇ.

Ἐκαστον ἄτομον λαμβάνει θέσιν ἀπέναντι τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς, θέτει σκοποὺς καὶ διαμορφώνει τὸν ψυχικὸν του κόσμον ἀναλόγως. Αἱ φυσικοκοινωνικαὶ ἐξ ἄλλου ἐπιδράσεις τοῦ περιβάλλοντος ὑπὸ τὰς ὁποίας εὐρίσκεται πάντοτε ὁ ἄνθρωπος εἴτε ἀσυνειδήτως διὰ τῶν βιολογικῶν ἐνεργημάτων εἴτε ἐκ συνειδήτως διὰ τῆς ἡθελήμενης ἐπαφῆς μὲ τὰ φυσικὰ αὐτὰ στοιχεῖα (ὄρεϊσμός, κολύμβησις, ταξίδια, σπορ κ. λ.) διαμορφώνουν τὸν ἐσωτερικὸν του κόσμον καὶ ἀσκοῦν μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς κυκλικῆς καταστάσεώς του.

Τὸ κοινωνικόν, τέλος, περιβάλλον μὲ τὰς ποικίλας ἐκδηλώσεις του ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι σπουδαιότερος συντελεστὴς τῆς ψυχοφυσικῆς ἐξελίξεως τοῦ ἀτόμου, παρέχει τὴν μεγαλυτέραν ψυχαγωγίαν εἰς μίαν τῶν σπουδαιοτέρων ἐκδηλώσεών του, εἰς τῆς περιοχὴν τῆς τέχνης, τῆς ὁποίας αἱ ρίζαι εὐρίσκονται εἰς τὰ βάθη τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ προκαλεῖ τὰς μεγαλυτέρας συγκινήσεις. Μὲ τὴν τέχνην ἢ ὁποῖα μᾶς ἀπελευθερώνει ἀπὸ τὰς ἀνάγκας καὶ τὴν ἀθλιότητα τῆς καθημερινῆς ζωῆς καὶ μᾶς χαλαρώνει τὰ δεσμὰ τῆς ὕλικῆς ὑπάρξεως ἐνεργοποιοῦνται τὰ διάφορα συναισθήματα ἢ ἀξιολογικὴ ἱκανότης τοῦ ἀτόμου ὥστε νὰ κάμῃ κρίσεις ἀξιών, αὐτὸ εἶναι ὠραῖο, ἀσχημὸ κ.λ. Μὲ τὴν τέχνην ἢ ἀμορφὸς ὕλη, ὅπως λέγει ὁ Ἀριστοτέλης, κινεῖται πρὸς τὴν ἐκπαγλὸν ὠραιότητα τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀμορφίας καὶ νὰ λάβῃ τὴν λάμψιν τῆς ὠραιότητός του, νὰ μετασχητῇ τῆς θέας τελειότητος Μὲ τὴν τέχνην ψυχαγωγεῖται ὁ πρῶτος, μὲ τὴν τέχνην ὁ μικρὸς ὁ μεγάλος.

Δεδομένου ὅμως, ὅτι καὶ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ψυχαγωγίας κάθε ἔργον τέχνης εἶναι ἐνσωμάτωσις μιᾶς ιδέας οἱ τρόποι καὶ τὰ μέσα τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῖ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνάλογα μὲ τὰ πολιτιστικὰ ἰδεώδη τὰ ὁποῖα ἀκολουθεῖ.

Ὁ Ἀθηναῖος τοῦ 5ου αἰῶνος ψυχαγωγεῖται μὲ τὸ θέατρο, τὰς ἐορτὰς καὶ τὰς παλαίστρας διότι εἰς αὐτὰ εὐρίσκει τὸν ἑαυτόν του καὶ ὁλοκληρώνει τὸ ἰδεώδες τοῦ καλοῦ κάγαθοῦ. Ὁ μεσαιωνικὸς μὲ τὴν φυγὴν ἀπὸ τὰ γήινα καὶ μὲ τὰ θεάματα τῶν τσίρκων. Ὁ σημερινὸς τεχνικοοικονομικὸς, μὲ τὴν μονομερῆ τεχνικὴν μόρφωσιν ψυχαγωγεῖται μὲ ὅ,τι ἱκανοποιεῖ τὸν ἀτομικὸν του δυναμισμόν.

Ἐκάστη ἐποχὴ ἀναλόγως τῶν τάσεων μορφοποιεῖ διὰ τῆς τέχνης ἰδεώδη πρότυπα τὰ ὁποῖα ἀκολουθοῦν οἱ περισσότεροι τῶν ἀνθρώπων διότι εἶναι σύμφωνα μὲ τὰς ἐσωτερικὰς προδιαθέσεις τῆς ψυχῆς καὶ τοὺς συγκινεῖ.

Ἐντεῦθεν προέρχεται καὶ ἡ πίστις τὴν ὁποῖαν δέχονται καὶ οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων διὰ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ψυχαγωγούσης τέχνης ἐπὶ τῆς ψυχικῆς καταστάσεως τῶν ἀτόμων.

Ἡ ἀξιολόγησις ἐπομένως τῶν μέσων καὶ τῶν τρόπων ψυχαγωγίας εἶναι ἀπαραίτητος εἰς τὴν προσπάθειαν νὰ ἐπιλέξωμεν ἐκείνους οἱ ὁποῖοι θὰ συντελέσουν εἰς τὴν ἡρεμίαν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἀνύψωσιν αὐτῆς πέραν τῶν γήινων. Πρέπει νὰ εὐρεθῶν οἱ τρόποι ψυχαγωγίας ἐκείνοι οἱ ὁποῖοι κινεῖν τὴν ψυχὴν εἰς ὅ,τι ὠραῖον, ὅ,τι ἀνθρώπινον, εἰς ἀλήθειαν καὶ ἀρμονίαν εἰς διαφέροντα καὶ παρορμήσεις.

Πρέπει νὰ συνηθίσωμεν τὰ ἄτομα διὰ συστηματικῆς καθοδηγήσεως νὰ παρατηροῦν καὶ νὰ ἀπολαμβάνουν. Ἡ ἐποχὴ μας παρέχει διὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς κυκλικῆς καταστάσεώς του.

Τὸ κοινωνικόν, τέλος, περιβάλλον μὲ τὰς ποικίλας ἐκδηλώσεις του ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι σπουδαιότερος συντελεστὴς τῆς ψυχοφυσικῆς ἐξελίξεως τοῦ ἀτόμου, παρέχει τὴν μεγαλυτέραν ψυχαγωγίαν εἰς μίαν τῶν σπουδαιοτέρων ἐκδηλώσεών του, εἰς τῆς περιοχὴν τῆς τέχνης, τῆς ὁποίας αἱ ρίζαι εὐρίσκονται εἰς τὰ βάθη τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ προκαλεῖ τὰς μεγαλυτέρας συγκινήσεις. Μὲ τὴν τέχνην ἢ ὁποῖα μᾶς ἀπελευθερώνει ἀπὸ τὰς ἀνάγκας καὶ τὴν ἀθλιότητα τῆς καθημερινῆς ζωῆς καὶ μᾶς χαλαρώνει τὰ δεσμὰ τῆς ὕλικῆς ὑπάρξεως ἐνεργοποιοῦνται τὰ διάφορα συναισθήματα ἢ ἀξιολογικὴ ἱκανότης τοῦ ἀτόμου ὥστε νὰ κάμῃ κρίσεις ἀξιών, αὐτὸ εἶναι ὠραῖο, ἀσχημὸ κ.λ. Μὲ τὴν τέχνην ἢ ἀμορφὸς ὕλη, ὅπως λέγει ὁ Ἀριστοτέλης, κινεῖται πρὸς τὴν ἐκπαγλὸν ὠραιότητα τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀμορφίας καὶ νὰ λάβῃ τὴν λάμψιν τῆς ὠραιότητός του, νὰ μετασχητῇ τῆς θέας τελειότητος Μὲ τὴν τέχνην ψυχαγωγεῖται ὁ πρῶτος, μὲ τὴν τέχνην ὁ μικρὸς ὁ μεγάλος.

Δεδομένου ὅμως, ὅτι καὶ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ψυχαγωγίας κάθε ἔργον τέχνης εἶναι ἐνσωμάτωσις μιᾶς ιδέας οἱ τρόποι καὶ τὰ μέσα τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῖ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνάλογα μὲ τὰ πολιτιστικὰ ἰδεώδη τὰ ὁποῖα ἀκολουθεῖ.

Ὁ Ἀθηναῖος τοῦ 5ου αἰῶνος ψυχαγωγεῖται μὲ τὸ θέατρο, τὰς ἐορτὰς καὶ τὰς παλαίστρας διότι εἰς αὐτὰ εὐρίσκει τὸν ἑαυτόν του καὶ ὁλοκληρώνει τὸ ἰδεώδες τοῦ καλοῦ κάγαθοῦ. Ὁ μεσαιωνικὸς μὲ τὴν φυγὴν ἀπὸ τὰ γήινα καὶ μὲ τὰ θεάματα τῶν τσίρκων. Ὁ σημερινὸς τεχνικοοικονομικὸς, μὲ τὴν μονομερῆ τεχνικὴν μόρφωσιν ψυχαγωγεῖται μὲ ὅ,τι ἱκανοποιεῖ τὸν ἀτομικὸν του δυναμισμόν.

Ἐκάστη ἐποχὴ ἀναλόγως τῶν τάσεων μορφοποιεῖ διὰ τῆς τέχνης ἰδεώδη πρότυπα τὰ ὁποῖα ἀκολουθοῦν οἱ περισσότεροι τῶν ἀνθρώπων διότι εἶναι σύμφωνα μὲ τὰς ἐσωτερικὰς προδιαθέσεις τῆς ψυχῆς καὶ τοὺς συγκινεῖ.

Ἐντεῦθεν προέρχεται καὶ ἡ πίστις τὴν ὁποῖαν δέχονται καὶ οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων διὰ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ψυχαγωγούσης τέχνης ἐπὶ τῆς ψυχικῆς καταστάσεως τῶν ἀτόμων.

Ἡ ἀξιολόγησις ἐπομένως τῶν μέσων καὶ τῶν τρόπων ψυχαγωγίας εἶναι ἀπαραίτητος εἰς τὴν προσπάθειαν νὰ ἐπιλέξωμεν ἐκείνους οἱ ὁποῖοι θὰ συντελέσουν εἰς τὴν ἡρεμίαν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἀνύψωσιν αὐτῆς πέραν τῶν γήινων. Πρέπει νὰ εὐρεθῶν οἱ τρόποι ψυχαγωγίας ἐκείνοι οἱ ὁποῖοι κινεῖν τὴν ψυχὴν εἰς ὅ,τι ὠραῖον, ὅ,τι ἀνθρώπινον, εἰς ἀλήθειαν καὶ ἀρμονίαν εἰς διαφέροντα καὶ παρορμήσεις.

Πρέπει νὰ συνηθίσωμεν τὰ ἄτομα διὰ συστηματικῆς καθοδηγήσεως νὰ παρατηροῦν καὶ νὰ ἀπολαμβάνουν. Ἡ ἐποχὴ μας παρέχει διὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς κυκλικῆς καταστάσεώς του.

φυσικὸν περιβάλλον, ὁ καταμερισμός καὶ ἡ ἐξειδίκευσις τῆς μηχανοποιημένης ἐργασίας, ἐπέφερον διάσπασιν ἐσωτερικὴν μὲ ἀποτελέσμα τὰς ποικίλας ψυχικὰς ἀσθενείας, αἱ ὁποῖαι κατατρυχῶν τὸν σημερινὸν νευρωτικὸν ἄνθρωπον.

Ἡ ψυχαγωγούσα τέχνη τῆς ἐποχῆς μας μὲ τὰ διεφθαρμένα, περιπετειώδη καὶ δυναμικὰ ἔργα γκαγκστερο-σεξουαλικῶν ὑποθέσεων, δηλητηριάζει τὴν ψυχὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ συνθέτει τὸ ἰδεώδες τῆς σημερινῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος, προσωπικότητος δηλ. τῆς ὁποίας μοναδικὸς σκοπὸς εἶναι ἡ ἐξυπηρέτησις τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος. προσωπικότητος διὰ τὴν ὁποῖαν ἡ ἔννοια ἀνθρώπου δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίαν, προσωπικότητος τέλος ἡ ὁποία κινεῖται εἰς τὴν ἀρνήσιν τῆς δυνάμεως τοῦ νοῦ καὶ τῆς γνώσεως καὶ τοποθετεῖ εἰς τὴν θέσιν τῶν ψυχικῶν ἀσθενείας, παραληρήματα καὶ ἐκφύλους διαστροφὰς μοντέρνων δῆθεν τάσεων.

Δὲν εἶναι δυνατόν ὅμως νὰ ἀρνηθῇ τις καὶ τὴν γόνιμον ἐπίδρασιν ποὺ ἀσκεῖ ἡ τέχνη ὡς μέσον ψυχαγωγίας ὅταν ὁ καλλιτέχνης μὲ τὸ ἔργον του ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ διδῇ ἀληθείας καὶ αἰώνια πρότυπα μὲ τὰ ὁποῖα τὸ ἄτομον θὰ προσαρμόσῃ τὴν ζωὴν του.

Σήμερον ὁ ἄνθρωπος πρέπει, νὰ κάμῃ ἐπιλογὴν τῶν μέσων ψυχαγωγίας καὶ νὰ δέχεται αὐτὰ ἀναλόγως τοῦ κόσμου τῶν ἰδεῶν ποὺ περιέχουν, τῶν παραδόσεων καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην προσωπικότητα. Τὸ παιγνίδι τῶν μικρῶν νὰ καθοδηγῇται διὰ νὰ παύσῃ νὰ ἐμπνέται ἀπὸ ἀγωνίσματα καὶ θεάματα ποὺ τόσο διαστρεβλῶνουν καὶ παραπλανοῦν τὴν ψυχὴν τῶν. Νὰ ἐπιβληθῇ λογοκρισία καὶ νὰ ἀπαγορευθῶν τὰ ἀνευ ἀξίας ἔργα τὰ ὁποῖα προσπαθοῦν νὰ κινήσουν τὸ ἐνδιαφέρον διὰ δειστρομμένων καὶ ἐκφυλισμένων σκηνῶν. Νὰ δοθῶν περισσσότεραι εὐκαιρίαι ψυχαγωγίας εἰς τὸν σύγχρονον ταλαιπωρημένον ἄνθρωπον διὰ νὰ εὐρὴ τὴν ἀπολεσθεῖσαν κατὰ τοὺς προσφάτους χαλεποὺς καιροὺς ψυχικὴν γαλήνην καὶ ἡρεμίαν. Νὰ δοθῶν τὰ μέσα εἰς κάθε ἄνθρωπον νὰ χαίρεται τὴν ὁμορφίαν τῆς ζωῆς καὶ τὸ ὠραῖον ὅπουδήποτε εὐρίσκεται, διότι ἀρκετὰ ὑπέφερε, ἀρκετὰ ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην συμβιωτικὴν κοινότητα. Ἐκδηλώσεις ψυχαγωγίας ποὺ ἀποβλέπουν εἰς τὴν ἀνάδειξιν νικητοῦ καὶ κατατρόπωσιν τοῦ ἀντιπάλου ἄς παραμερισθῶν διὰ νὰ μὴ μᾶς ἐνθυμίζω ἐποχὰς κατὰ τὰς ὁποίας ἴσχυε τὸ «bellum omnium contra omnes».

Ἡ ἐποχὴ μας ἔχει ἀφθονα τὰ μέσα καὶ τοὺς τρόπους, ὅλα δύναται νὰ τὸν ψυχαγωγήσῃ. Ἄς ἐλεγχθῇ λοιπὸν τὸ περιεχόμενον καὶ ἄς ὁδηγηθῇ ὁ ἄνθρωπος νὰ εὐρὴ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΛΑΘΟΣ

Ἡ Σαπφὼ Ἀλκαίου καὶ ὁ Ἀγησίλαος Παραπαντόπουλος

Τοῦ Συνεργάτου μας κ. ΣΩΤΟΥ ΠΕΤΡΑ

Κάποιος ἐρασιτέχνης Παραπαντόπουλος, Ἀγησίλαος τὸ ὄνομα καὶ γυῖός μίς μαμής στὴν Κωνσταντινούπολη, ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν μεγάλη μας καὶ ἀξέχαστη πρωταγωνίστρια Σαπφὼ Ἀλκαίου, στὰ χρόνια πού ἡ Σαπφὼ εἶχε χωρίσει μὲ τὸν πρῶτο τῆς σύζυγο τὸν Παπαϊωάννου καὶ εἶχε παντρευτῇ τὸν Νικόλαο Μέγγουλα.

Ὁ Ἀγησίλαος λοιπόν, ἐγκαταλείποντας τὴν μητέρα του καὶ τὶς σπουδές του—σπούδαζε κι' αὐτός μαιευτήρ—ἐφευγε ἀπὸ τὴν Πόλη καὶ ἀκολουθοῦσε τὸν θάσο Παρασκευοπούλου, μέχρι τὴν Ἀθήνα, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ναι κοντὰ στὴν Σαπφὼ Ἀλκαίου, πού ἦταν καὶ πρωταγωνίστρια τοῦ θιάσου. Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ Σαπφὼ δὲν ἤξερε τίποτε γιὰ τὸν ἔρωτα τοῦ Ἀγησίλαου καὶ εἶχε μάλιστα μεσολαβήσει ἀπὸ φιλικὴ συμπαθεία νὰ τὸν πάρουν στὸ θιάσο γιὰ ὑποβολέα.

Ὁ Παραπαντόπουλος, ἀρκετὰ μορφωμένος, δὲν ἀργοῦσε νὰ... γίνῃ τέλειος γιὰ τὴ δουλειὰ τοῦ ὑποβολέως μὲ μόνο του ἐλάττωμα γιὰ τὴ δουλειὰ του, τὸ ὅτι εἶπε πολὺ. Τοῦ ἄρεσε πολὺ τὸ κρασί, γιὰτὶ ἔσβηνε μ' αὐτὸ ὁ ἄμοιρος τὴ φλόγα τοῦ ἔρωτα του. Ἡ Σαπφὼ τὸν ἀγαποῦσε σὰν συνάδελφο, ὅπως εἴπαμε μὰ ποτὲ δὲν τοῦδινε δικαίωμα νὰ σκεφτῇ τίποτ' ἄλλο, κι' αὐτὸ ὁ Παραπαντόπουλος τὸ ἔφερε βαρέως.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ ἀξέχαστη Σαπφὼ προβάριζε νύχτα καὶ μέρα τὴν Ὀφηλία στὸν «Ἀμλετ», γιὰτὶ ἐκτός ἀπ' τὶς πρόβες τοῦ θεάτρου, ἔκανε καὶ στὸ σπῆτι δοκιμὲς μὲ ὑποβολέα τὸν Παραπαντόπουλο, μαζὺ μὲ τὸν σύζυγό τῆς τὸν Μέγγουλα πάντοτε, ποῦπαζε τὸν Ἀμλετ. Ἐνὰ βράδυ λοιπόν, πού ἡ δοκιμὴ τοῦ θεάτρου τελείωσε πρὶ νωρίς, ὁ Παραπαντόπουλος, ἀρκετὰ τραβηγμένος ἀπὸ νωρίς, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀρκετὰ κονιάκα σουρωμένους κατὰ τὴν διάρκεια τῆς δοκιμῆς, ἔπεισε τὸν Μέγγουλα νὰ πᾶνε γιὰ πατσά στοῦ Ψυρρή.

Ὁ Μέγγουλας καὶ γιὰτὶ ἤθελε νὰ ξεσκᾶσθαι λίγο, ἀλλὰ καὶ γιὰτὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν Παραπαντόπουλο μόνο του, νὰ πᾶν νὰ συνεχίσῃ τὴν οἰνοποσία, δέχθηκε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ἐφυγαν μαζὺ ἀπὸ τὸ θέατρο καὶ δὲν εἶχαν προχωρήσει λίγα βήματα, ὅταν ἀξαφὰ ὁ Παραπαντόπουλος κοντοστέκεται καὶ φωνάζει:

—Νικολάκη, πιάσε με γιὰτὶ δὲν εἶμαι καλά!

Καὶ σωριάστηκε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Μέγγουλα.

—Τι ἔχεις, μωρὲ Ἀγησίλαε;
—Χάνουμε... ἕνα φαρμακεῖο... σβήνω...

Ὁ Μέγγουλας ἀμέσως τρομαγμένος, φωνάζει ἕνα μόνιππο, τὸν φορτώνει ἐπάνω καὶ γρήγορα τὸν πηγαίνει στὸν σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν.

Δύο νοσοκόμοι ξάπλωσαν ἀναίσθητο τὸν Παραπαντόπουλο σ' ἕνα ντιβάνι πέτσινο καὶ ὁ προσελθὼν διανυκτερεύων γιὰ ρουδακός, διέγνωσε ὅτι ὁ ἀσθενὴς ἔπασχεν ἀπὸ... ρετινοουζοκονιακίτιδα. Μιὰ ἐνεσις ἀμέσως μὲ καμφορὰ καὶ λίγη ἀμμωνία στὴ μύτη τοῦ Παραπαντοπούλου καὶ ὁ... ἀσθενὴς συνήρχτο κάπως καὶ μετεφέρτετο στὸ Δημοτικὸ Νοσοκομεῖο νὰ περάσῃ τὴ νύχτα του.

(Σπῆτι δὲν εἶχε νὰ τὸν πᾶνε καὶ ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι τοῦ θεάτρου εἶχαν τότε δωρεάν νοσηλεία στὸ Δημοτικὸ Νοσοκομεῖο, ὁ Μέγγουλας τὸν πῆγε ἐκεῖ). Στὸ Νοσοκομεῖο τὸν παρέλαβαν εὐχαρίστως καὶ ἀφοῦ τὸν ξάπλωσαν οἱ νοσοκόμοι σ' ἕνα κρεβάτι, στὴ μεγάλη αἴθουσα πού ὑπῆρχαν καμμιὰ δεκαριά ἀκόμη, ἔγραψαν τ' ὄνομα τοῦ στὴν μικρὴ πινακίδα πού κρέμεται. ὡς γνωστὸν, πάντοτε στὸ κάτω μέρος τοῦ κρεβατιοῦ καὶ ὁ Μέγγουλας ἔφυγε νὰ πᾶν νὰ κοιμηθῇ.

Γύρισε σπῆτι τοῦ καὶ ξυπνώντας τὴν γυναῖκα του, τὴν Σαπφὼ, τῆς διηγήθηκε τὴν περιπέτεια μὲ τὸν προστατευμένον τῆς γιὰ νὰ γελάσῃ κι' αὐτὴ.

—Τὸν ἀφίσεις, λοιπόν στὸ νοσοκομεῖο, τοῦ εἶπε;

—Ναί! Εἶναι καλύτερα. Θὰ ξεμυθώσῃ καὶ θὰ γίνῃ περὶ αὐτοῦ αὐριο.

—Τὸν κακομοῖρη... Πρωτὶ-πρωτὶ νὰ πᾶμε νὰ τὸν δοῦμε.

Ὄντως, κατὰ τὶς 10 τὸ πρωτὶ ἡ Σαπφὼ καὶ ὁ Μέγγουλας ἔπαρναν ἕνα μόνιππο καὶ ἔτρεχαν στὸ Δημοτικὸ Νοσοκομεῖο νὰ δοῦνε τὸν ἀσθενὴ τους.

Στὴν πόρτα συνήντησαν ἕναν ἀπὸ τοὺς δύο νοσοκόμους πού τὸν εἶχαν παραλάβει τὴ νύχτα.

Ἐσὰς ζητᾶμε, κύριε, λέει στὸν Μέγγουλα ὁ νοσοκόμος, ἐνῶ ἡ Σαπφὼ ἀνησυχεῖ.

—Τι τρέχει;

—Ἐκεῖνος πού μᾶς φέρατε τὴ νύχτα πέθανε!

—Τι ἔκανε, λέει, πέθανε;

—Στὸ ἀκουσμα αὐτοῦ ἡ Σαπφὼ ἄρχισε τὰ κλάματα.

—Ἀχ τὸν κακομοῖρη τὸν Παραπαντόπουλο... Καλὰ τὸν εἶχα δῆ στὸν ὕπνο μου ἄσχημα. Ὡστε πέθανε ὁ Ἀγησίλαος!

—Νὰ μὲ συμπαθᾶτε πού σὰς τὸ εἶπα τόσο ξαφνικά, συμπληρώνει δι-

στακτικά ὁ νοσοκόμος, μὰ ἤθελα νὰ σὰς ρωτήσω κι' ὅλα ἂν θὰ τὸν παραλάβετε σεῖς, ἢ θὰ τὸν παραδώσουμε στὸ Ἀνατομεῖο, ὅπως κάνουμε γιὰ τοὺς ἀπόρους.

—Ὅχι μὴν τὸν δώσετε στὸ Ἀνατομεῖο, ἔσπευσε νὰ δηλώσῃ ἡ ἀπαρηγόρητη Σαπφὼ... Νὰ τὸν πᾶτε στὸ Νεκροταφεῖο καὶ ἐμεῖς θὰ φροντίσουμε νὰ τὸν θάψουμε.

Καὶ μὲ δάκρυα ὁ Μέγγουλας ἔφευγε μαζὺ μὲ τὴν γυναῖκα του γιὰ νὰ πᾶνε νὰ φροντίσουνε τὰ τῆς ταφῆς τοῦ Παραπαντοπούλου.

Στὶς 4 τὸ ἀπόγευμα ἐν' ἀμαξάκι φορτωμένο μ' ἕνα φέρετρο πολυτελές, μὲ λαμπάδες καὶ λουλούδια μὲ τὸν Μέγγουλα καὶ τὴν Σαπφὼ μαυροφορεμένη ἔφτασε στὸ Α' Νεκροταφεῖο.

—Ποῦ τὸν ἔχετε τὸν πεθαμένο; ρώτησε ἡ Σαπφὼ.

—Στὸ ὁστεοφυλάκειο.

—Μόνος του εἶναι;

—Ὅχι τοῦ κάνει συντροφιά καὶ ἕνας ἄλλος πού μᾶς ἔφερεν ἡ ἀστυνομία γιὰ μιὰ ἀναγνώρησι. Πηγαίνουμε νὰ τὸν δῆτε.

Καὶ ὁ Μέγγουλας μὲ τὴν Σαπφὼ προχώρησαν πρὸς τὸ ὁστεοφυλάκειο νὰ βροῦνε τὸ νεκρὸ τους. Ἐσκεπάζουνε τὸν ἕνα... δὲν ἦταν ὁ Ἀγησίλαός τους, ἔσκεπάζουνε τὸν ἄλλο, οὕτε...

—Τι τρέχει; ρωτᾶει ἐκπληκτικὴ ἡ Σαπφὼ. Μήπως τὸν πῆραν; Ποῦ τὸν πῆγαν;

—Ὅχι, δὲν ὑπάρχει ἄλλος πεθαμένος, κυρά μου. Αὐτοὶ οἱ δύο μόνον ἦσαν σήμερα.

Ὁ Μέγγουλας τὰ εἶχε χάσει.

—Μυστήριο! Πᾶμε στὸ νοσοκομεῖο νὰ μάθουμε.

—Καὶ τὸ φέρετρο, τίς λαμπάδες, τὰ λουλούδια, τί θὰ τὰ κάνουμε;

Ρωτοῦσε κωμικοτραγικά ἡ Σαπφὼ.

—Θὰ τ' ἀφίσουμε ἐδῶ. Δὲν τὸ πιστεύω νὰ θέλῃς νὰ τὰ κουβάλας μαζὺ μας;

Μιὰ καὶ δύο ἀνεβαίνουν στὸ ἴδιο ἀμάξι, ὁ Μέγγουλας καὶ ἡ Σαπφὼ καὶ πᾶνε πάλι στὸ Δημοτικὸ Νοσοκομεῖο. Μόλις μπαίνουνε τὶ νομίζετε ὅτι βλέπουνε! Νά, ταμπλώ, μιὰ φορὰ!

Μπροστὰ τοὺς εἶχαν τὸν Παραπαντόπουλο! Ὁ... νεκρὸς ἔχαιρεν ἄκρας ὑγείας καὶ διεπληκτίζετο μάλιστα μὲ τοὺς νοσοκόμους, γιὰτὶ δὲν τοῦ ἔδιναν νὰ φάῃ!

—Μὰ δὲν κάνει νὰ φᾶς, χρῆστιανέ μου, ἀφοῦ ἔχεις κοιλιακὸ τῦφο.

—Ὅχι δὲν ἔχω τῦφο... Ἐγὼ εἶμαι καλά καὶ πεινάω.

—Μὰ ἔτσι γράφει ἡ πινακίδα σου: «Νικόλαος Περιβολαρόπουλος τυφλὸν».

—Ὅχι, δὲν μὲ λένε Νικόλαο οὕτε

(Συνέχεια εἰς τὴν 15ην Σελίδα)

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟΧΩΜΑ ΤΗΣ ΛΗΜΝΟΥ

Κατὰ τῶν Φλογώσεων, τῶν Δηλητηριάσεων καὶ τῶν αἱμοπτύσεων.
Τί Λέγουν Γιά τὴ «Λημνία Γῆ» ὁ Πλίνιος, ὁ Γαληνὸς καὶ ὁ Διοσκορίδης.
Πληροφορίες τοῦ Γάλλου Φυσιοδίῃ ΜΠΕΛΟΝ.

Στὴν ἀρχαία Λήμνο, οἱ κάτοικοι χρησιμοποιοῦσαν εὐρύτατα, ἕνα περιεργὸ φάρμακο, ἀντίδοτο γιὰ τὰ δῆγματα τῶν δηλητηριωδῶν φιδιῶν. Τὸ φάρμακο αὐτὸ δὲν ἦταν τίποτ' ἄλλο παρὰ ἕνα κοκκινωπό χῶμα ἐξαιρετικῆς ὁμῶς ποιότητος. Ἦταν ἡ περίφημη Λημνία γῆ ἢ καὶ Σφραγίτις, τὴν ὁποία χρησιμοποιοῦσαν οἱ ἀρχαῖοι, ἀλλὰ καὶ οἱ νεώτεροι Ἕλληνες κατὰ τὴν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας.

Ἡ Λημνία γῆ εἶναι κοκκινωπὴ καὶ μοιάζει πολὺ μὲ τὴν κιμωλία, τὴν ὁποία οἱ ἀρχαῖοι ὠνόμαζαν σινωπίδα, γιὰτὶ τὴν εὗρισκαν μέσα σὲ σπήλαια κοντὰ στὴν Σινώπη καὶ τὴν χρησιμοποιοῦσαν πάρα πολὺ τόσο στὴν ζωγραφικὴ ὅσο καὶ στὴν ἰατρικὴ.

Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει σχετικὰ ὅτι «ὑπάρχουν πολλοὶ πού ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ σινωπίς σὲ σύγκρισί μὲ τὴν Λημνία γῆ, δὲν εἶναι παρὰ ἕνα κοκκινόχωμα δευτέρας ποιότητος, θεωροῦντες σὰν ἀσυναγώγιστο τὸ ὄρυκτο αὐτὸ τῆς Λήμνου. Ἡ Λημνία γῆ μοιάζει πολὺ μὲ τὴν μίλτον καὶ φημιζέται ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους, ὅπως καὶ τὸ νησί πού τὸ παράγει.

Τὴν πουλοῦσαν πάντοτε σφραγισμένη, γι' αὐτὸ καὶ ὀνομάσθηκε καὶ σφραγίτις καὶ τὴν μετεχειρίζοντο σὰν κόκκινη βαφὴ μόνη τῆς ἢ μαζὶ μὲ κιννάβαρι.

Ὁ ἴδιος συγγραφεὺς, ἀναφέρει ὅτι τὸ κοκκινόχωμα αὐτὸ τῆς Λήμνου ἔκανε θάνατα ἀπὸ θεραπείας ἀπόψεως. Τὸ ἔκαναν ἀλοιφὴ πού τὴν χρησιμοποιοῦσαν γιὰ τὶς φλογώσεις γύρω ἀπὸ τὰ μάτια σὰν καταπραῦντικό. Ἐπίσης γιὰ τὸν ἐρεθισμό τοῦ αἰγίλου (κοινῶς κριθαράκι), ἀλλὰ ἐδίδοτο καὶ ἐσωτερικῶς διαλελυμένο μέσα σὲ ξύδι κατὰ τῶν αἱμοπτύσεων. Ἀκόμα ἐχρησιμοποιεῖτο καὶ γιὰ διάφορες ἄλλες παθήσεις ὅπως τοῦ σπληνός, τῶν νεφρῶν γιὰ τὴν ὑπερκόπωση καθὼς σὲ κάθε δηλητηρίασις ἀποτελεσματικὸν ἀντίδοτο.

Δύο κορυφές τῆς ἀρχαιότητος, ὁ Γαληνὸς καὶ ὁ Διοσκορίδης ἀσχολήθηκαν κι' αὐτοὶ μὲ τὶς θεραπευτικὲς ιδιότητες τῆς Λημνίας γῆς. Μάλιστα ὁ Γαληνός, πῆγε ἐπὶ τόπου γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἐξόρυξιν καὶ νὰ μελετήσῃ τὴν φύσιν τοῦ ὄρυκτοῦ αὐτοῦ, καὶ τὶς πιθανὲς ἐφαρμογές του στὴν ἰατρικὴ.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μελέτης του αὐτοῦ ἦταν ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι ἡ Λημνία γῆ εἶχε τὴν ιδιότητα νὰ θεραπεύει τὰ χρόνια ἔλκη καὶ τὰ δῆγματα τῶν φιδιῶν καὶ ὅτι εἶχε καλὰ ἀποτελέσματα σὲ ὀρισμένους περιπτώσεις δηλητηριάσεων.

—Σιγά, βρὲ παιδιά! ἐλαφρῶστε μόνο τὰ ρούχα τῆς.

Τὰ κοιτάσματα τῆς σφραγίτιδος, εὗρισκοντο σ' ἕνα λοφίσκο, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν ἀρχαία πόλιν τῆς Ἡφαιστείας (ὁ σημερινὸς Ἅγιος Σωτήρης ἢ Ἀγία Σωτήρα) πρὸς τὸ ἀνατολικὸ μέρος τοῦ νησιοῦ.

Ὁ λοφίσκος αὐτὸς εἶναι μιὰ ἀπὸ τῆς ἱστορικότερες τοποθεσίες τῆς ἀρχαιότητος, γιὰτὶ κατὰ τὴν παράδοση, ἐκεῖ ἔπεσε ὁ Ἡφαιστος ὅταν τὸν ἐγκρέμισαν ἀπὸ τὸν οὐρανό.

Στὴν ἐποχὴ τοῦ Διοσκορίδου, ἀνεμίνυναν τὸ κοκκινόχωμα αὐτὸ τῆς Λήμνου μὲ τραγίσιο αἶμα, ἔκαναν ἕναν ἐρυνθροπὸ πηλὸ καὶ κατασκεύαζαν μ' αὐτὸν μερικὲς πλάκες πάνω στὶς ὁποῖες ἀποτύπωναν, μὲ εἰδικὴ σφραγίδα, τὴ μορφή μίς κατόικας.

Δὲν ἦταν ὁμοῦ πάντοτε τὸ ἴδιο ἀποτύπωμα ἀλλὰ ἀναλόγως τῶν ἐποχῶν. Ὅπως σὲ ὀρισμένη ἄλλη περίοδο ἀπεικόνιζαν τὴν μορφή τῆς Ἀρτέμιδος.

Ὁ περίφημος Γάλλος φυσιολόγος τοῦ 16ου αἰῶνος, Μπελόν, μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπιστημονικὲς δόξες τῆς τότε Γαλλίας, ταξίδεψε ἐπίτηδες στὴ Λήμνο ἐπὶ Τουρκοκρατομένης Ἑλλάδος καὶ μᾶς δίνει ἐνδιαφέροντες πληροφορίες γιὰ τὸ προϊόν αὐτοῦ τοῦ νησιοῦ.

Διηγεῖται, λοιπόν, ὁ Μπελόν, ὅτι γινότανε ὁλόκληρη ἱεροτελεστία γιὰ νὰ πάρουν αὐτὸ τὸ κοκκινόχωμα. Μαζεύονταν οἱ πρόκριτοι, οἱ ἐπίσημοι Τοῦρκοι καὶ Ἕλληνες, παπᾶδες καὶ καλόγηροι καὶ πηγαίναν στὸ μικρὸ ἐξωκλήσι τῆς Ἀγ. Σωτήρας ὅπου ἔκαναν πρῶτα λειτουργία. Ὑστερὰ ἀνέβαιναν στὸ λοφίσκο πού ἦταν πολὺ κοντὰ κι' ἔβραζαν 50—60 ἐργάτες νὰ σκάψουν γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τὴ φλέβα. Τότε οἱ καλόγηροι γέμιζαν μὲ κοκκινόχωμα κατὶ τοῖχινά σακιά πού τᾶδιναν στὸν Βοεβόδα. Μετὰ ξανασκέπαζαν τὰ χαντάκια μὲ τὴ φλέβα, γιὰ νὰ ξανάρθουν ἄλλη φορὰ καὶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο νὰ πάρουν τὸ χῶμα.

ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Τὸ μὴν° αὐτὸν συνέβησαν σπουδαῖα γεγονότα πού ἐτάραξαν τῆς ἀνοιξης τὴ χαρωπὴ τὴ νότα. Γι' αὐτὸ ἀκοῦστε, φίλοι μου, μὲ προσοχὴ μεγάλη τοῦ στίχου μας τὶ ἔβγαλε τὸ σημερινό... τσουκάλι.

* *

Κι' ἐν πρώτοις ἐλικόπτερα ἀποκτήσαμε ἐσχάτως κι' ὅταν παθαίνουμε ζημιὰ—οὔτε ζημιὰ οὔτε γάτος!—θᾶρχονται ἀπ' τὸν οὐρανὸ κι' ὥς νὰ μετρήσεις... τρία Θὲ νὰ μᾶς μεταφέρουνε εἰς τὰ... Νοσοκομεῖα!

* *

Ἄλλο σπουδαῖο γεγονός: μιὰ νεαρὴ γυναῖκα τετράδυμα ἐγέννησε κι' εἶχε σκοπὸ... γιὰ δέκα! Κι' ὁ σύζυγος σ' ἄκουσε τετράδυμα... «οὐά», ζάλη τοῦ ἦρθε στὸ μυαλὸ καὶ πῆρε τὰ βουνά!

* *

«Θεέ μου, τόσα στόματα καὶ μονοκοπανιά! Μοῦρχεται στὸ κεφάλι μου νὰ δώσω μιὰ μπουνιά. Πῶς τ'όπαθα ὁ φουκαρᾶς καὶ πῶς θὲ νὰ τὰ θρέψω! Στρατιωτικὸ συσσίτιο πρέπει νὰ μαγειρέψω.»

* *

Ἐνας ἄντρας, μιὰ γυναῖκα καὶ τετράδυμα παιδιὰ εἶναι τυχερό... λαχεῖο καὶ μεγάλη ἀναποδιά. Πῶς ἐτύχανε σ' ἐμένα κι' ὄχι εἰς τὸν Μποδοσάκη ποῦχει εὐχέρεια μεγάλῃ καὶ λεφτὰ μὲ τὸ δισάκι!

* *

«Τί νὰ κάνω... Τί νὰ κάνω
Βρὲ γυναῖκα θὰ πεθάνω
Μά... θαρρῶ πὼς βοῆκα λύση!
Κάποιος θὰ τά... υἱοθετήση.»

* *

... Καὶ τὸ ΠΙΚΠΑ ἐπειγόντως πού βοηθάει τὸν ντουινὰ
στέλνει δέματα ἀράδα μέ... μωρουδιακά πανιά.
Γιὰ λεφτὰ, τροφὴ καὶ γάλα;-Ζωὴ νᾶχουν-τὶ τὰ θές;
..Τὰ παιδιὰ θὰ μεγαλώσουν μὲ τοῦ κόσμου τίς..εὐχές!

ΣΠ. ΜΑΡΙΝΟΣ

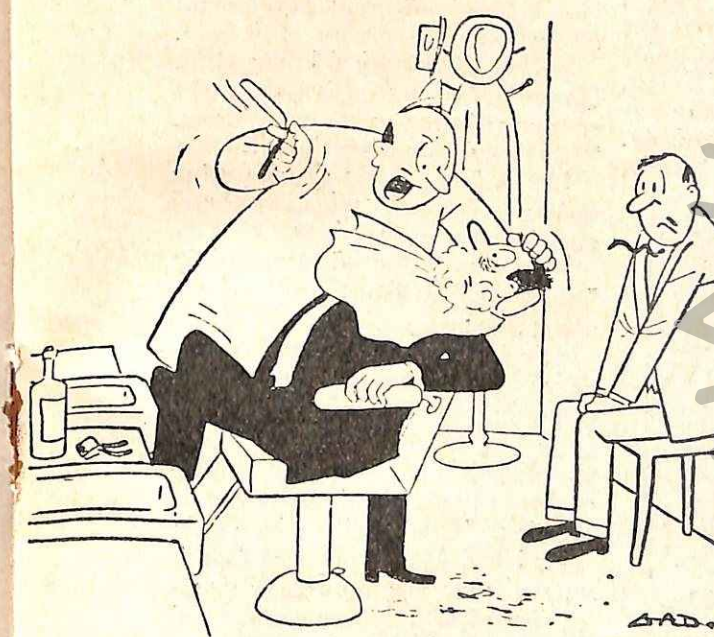
— Μπορεῖς νὰ μοῦ περάσης στὸ μηχανήμα αὐτὴ τὴν κονσέρβα, νὰ δοῦμε ἂν ἔχει μέσα φασολάκια ἢ ἄρακᾶ;

— Τί εἶναι αὐτό; Καὶ στὸν παράδεισο ἀκόμα ἐνέσεις;...

— Καὶ δὲ μοῦ λές, ἐξακολουθεῖ ἀκόμα, ὁ Γερο — Καθηγητὴς τίς ἐρευνες του καὶ τὰ πειράματα, γιὰ τὸ ἐλιξήριο τῆς νεότητος;

— Ὡστε ἐσεῖς εἰσαστε ὁ Ὁδοντογιατρὸς τῆς γυναῖκας μου;

ΤΙ ΖΗΤΟΥΣΕ ΝΑ ΒΡῆ;

— Σταμάτησα πιά νὰ βγαίνω ἔξω μὲ τὸ γιατρό. Πάντα δοκιμάζει νὰ μοῦ πιάσει τὸ σφυγμό.

— Καὶ τί τὸ κακὸ βορίζεις; Ἄν πιάσει τὸ χέρι σου καὶ βρῇ τὸ σφυγμό σου;

— Τὸ χέρι μου ἐν τάξει, ἀλλὰ δὲν ἦταν μόνον αὐτὸ πού ἤθελε νὰ βρῇ.

ΗΘΕΛΕ ΚΤΗΝΙΑΤΡΟ

Ὁ Τάκης εἶχε τρομερὴ δυσπεψία καὶ ἡ γυναῖκα του κάλεσε τὸν κτηνίατρο.

— Μὰ ὁ κτηνίατρος εἶναι γιατρὸς γιὰ τὰ ζῶα.

— Ναί, μὰ ὁ Τάκης τρώει σὰν ἄλογο καὶ εἶναι σὰ γουροῦνι.

Η ΠΡΩΤΗ ΕΓΧΕΙΡΗΣΙ

Ἐνας κύριος πηγαίνει στὸ Νοσοκομεῖο γιὰ ἐγχείρησι. Λέει στὴ νοσοκόμα:— Ὁ! ἀγαπητή μου, ἔχουν σπάσει τὰ νεῦρα μου. Δὲν ἔχω κάνει ποτὲ προηγούμενα ἐγχείρησι.

— Μὴν ἐκνευρίζεσθε, ἀπαντᾷ ἡ νοσοκόμος. Καὶ ὁ γιατρὸς ἐπίσης δὲν ἔχει κάνει καμμία πρίν.

ΣΤΟΝ ΨΥΧΙΑΤΡΟ

Κάποιος πῆγε σ' ἓναν ψυχίατρο καὶ τοῦ λέει:—Κάθε βράδυ, στ' ὄνειρό μου κυνηγᾶ μιὰ ὑπέροχη ξανθεὴ γυναῖκα. Τὴν σιγμὴ πού πάω γιὰ τὴν φιλήσω αὐτὴ φεύγει τρέχοντας ἀπὸ τὸ σπίτι, πηδάει στὸ αὐτοκίνητό της καὶ ἐξαφανίζεται. Πηδάω στὸ δικό μου αὐτοκίνητο καὶ τὴν παίρνω ἀπὸ πίσω. Τὴ στιγμὴ πού τὴν ἔχω φτάσει, τὸ αὐτοκίνητό μου παθαίνει πάντοτε βλάβη. Λοιπὸν γιατρὲ τί πρέπει νὰ κάνω;

Ὁ ψυχίατρος ξύνει τὸ κεφάλι του καὶ ἀπαντᾷ:

— Δὲν ἔχετε ἀνάγκη, ἀγαπητέ μου ἀπὸ ψυχίατρο. Αὐτὸ πού σᾶς χρειάζεται εἶναι ἓνας μηχανικὸς αὐτοκινήτου.

ΕΝΑ ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΧΡΟΝΟ ΔΕΝ ΕΠΙΝΕ

Ἐνας φουκαρᾶς παρουσιάζεται σ' ἓνα ἀγαθοεργὸ ἴδρυμα γιὰ νὰ πάρει κάποιο μικρὸ βοήθημα. Ἡ ἐπι τῆς διανομῆς κυρία, τὸν κοιτᾷ πρῶτα προσεκτικὰ στὸ πρόσωπο καὶ ὕστερα τοῦ λέει αὐστηρὰ δείχνοντας τὴν κακόκκινη μύτη του:

— Φαίνεται, ἄνθρωπέ μου, πὼς σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ, δὲν ἦπες τίποτ' ἄλλο ἀπὸ κρασί.

— Ὁχι, κυρία, μου ἀπαντᾷ ἐκείνος μ' ἓνα χαμέγελο. Δὲν εἶναι ἔτσι ἀκριβῶς. Ἀρκεῖ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἐπὶ ἓνα ὁλόκληρο χρόνον, κάποτε, δὲν ἔπινα παρὰ σκέτο γαλατάκι!

— Ἀλήθεια; Καὶ πῶς συνέβη αὐτό;

— Ἦταν ἡ ἐποχὴ πού βύζαινα!...

Ο ΦΡΟΝΙΜΙΤΗΣ

«Η δεσποινίς επονούσε, τὸ βράδυ ἐκεῖνο, κατὰ τρόπον συμπαθητικώτατον, ἐνῶ ἐρρέμβαζε παρὰ τὸ Φαληρικὸν κύμα.

—Πονεῖτε λοιπὸν τόσον πολὺ δεσποινίς ;

—Δὲν φαντάζεσθε ! Εἶνε σὰν ἓνα μαχαίρι ποὺ μοῦ σχίζει διαρκῶς τὸ μέρος αὐτό....

«Υψωσε ἓνα ἐκτάκτως περιποιημένον δάκτυλον καὶ ἔδειξε κάπου ἐκεῖ πρὸς τὸ ἀριστερὸν ῥόδινον κοχύλι, ποὺ τῆς ἐχρησίμευεν ὡς ἀκουστικὸν ὄργανον. «Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ τετάττου καὶ τελευταίου φρονιμίτου, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀποφασίσει ἐπὶ τέλους νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ μυστικοῦ ἄντρου τοῦ στόματος, διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ ποσὸν τῆς φρονήσεως, τὸ ἀνῆκον εἰς κάθε θνητόν, καὶ θεῖαν παραχώρησιν. «Ἐνα δόντι μὲ τὴν σὴν μεγάλην ἀποστολὴν εἶνε βεβαίως ἄξιον τῆς ὑπολήψεώς μας. Καὶ ἔχει ὅλα τὰ δικαιώματα νὰ μεγαλαυχῇ ἀπέναντι τῶν ἄλλων ἀδελφῶν του. «Ἡ ὀδοντοστοιχία μας ἀποτελεῖται ἀπὸ δόντια κοινοτάτης χρήσεως, φέροντα ἐπίσης κοινὰ καὶ χυδαῖα ὀνόματα, τοιῶν, κυνοδόντων καὶ τραπεζιτῶν, ποὺ, ὅσον καλὰ καὶ ἂν μασοῦν, δὲν μᾶς λέγουν ὅμως τίποτε ὑψηλὸν καὶ εὐγενές. Οἱ φρονιμίται ὅμως ! Αὐτοί, ποὺ φθάνουν τόσον ἀργὰ εἰς τὰς σιαγόνας μας καὶ φθάνουν μισοκατεστραμμένοι ἐκ γενετῆς, ἔτοιμοι νὰ σαπίσουν πρὶν νὰ ζήσουν ἀκόμη, αὐτοὶ ἔρχονται προικισμένοι μὲ μιὰν ὑψηλὴν ἀποστολὴν διὰ τὴν ζωὴν μας. Φέρουν τὴν φρόνησιν, ὅπως τὸ λέγει καὶ τὸ ὄνομά των.

«Ἐδοξίμασα νὰ παρηγορήσω τὴν δεσποινίδα.

—Συλλογισθῆτε, δεσποινίς, ὅτι τὰ καλὰ πόνοις κτώνται. Καὶ τὰ δῶρα τῆς φρονήσεως, ἂν τὰ πληρώνομεν μὲ ὀλίγους πόνους, δὲν τὰ πληρώνομεν ποτε πολὺ ἀκριβά. —Μὰ εἶναι τρεῖς ἡμέρες τώρα, ποὺ ὑποφέρω ! διεμαρτυρήθη ἡ δεσποινίς. Δὲν νομίζετε ὅτι εἶνε ἀρκετά ;

—Ἀρκετὰ βεβαίως εἶνε, δεσποινίς, διὰ τὴν γέννησιν τῆς φρονήσεως. Ἀλλὰ μὴ λησιμονεῖτε ὅτι ἡ

φρόνησις εἶνε μία διαρκὴς πηγὴ πόνου διὰ τὸν ἄνθρωπον. Σήμερον ἡ φρόνησις, τὴν ὁποίαν σὰς ἔφερον ὁ τελευταῖος φρονιμίτης, σὰς ἐνοχλεῖ μόνον εἰς ἓνα σημεῖον τοῦ στόματός σας. «Ἀργότερα θὰ αἰσθανθῆτε τοὺς νυγμούς της εἰς τὴν ψυχὴν σας. «Ἡ φρόνησις εἶνε μιὰ μεγάλη δυστυχία, δεσποινίς. Καὶ οἱ πόνοι, τοὺς ὁποίους αἰσθάνεσθε σήμερον, δὲν εἶνε παρὰ προμήνυμα μιᾶς ἄλλης σειρᾶς πόνων, ποὺ θὰ ἔλθουν μὲ τὴν σειρὰν τους.

«Ἡ δεσποινίς δὲν ἐφάνη θορυβηθεῖσα πολὺ ἀπὸ τὰς τρομακτικὰς μου προφητείας.

—Εἶνε ἀλήθεια, μοῦ εἶπεν, ὅτι τὰ δόντια αὐτά, ποὺ βγαίνουν τελευταῖα, χαλοῦν προτιότερα ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ;

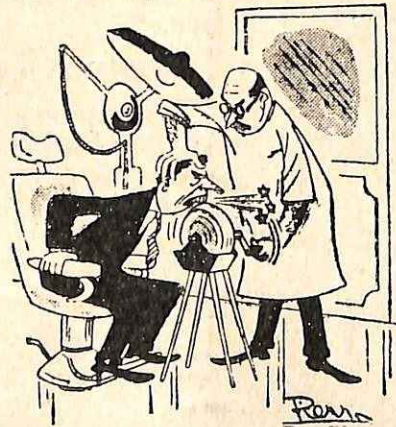
—Καὶ αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, δεσποινίς, τῆς εἶπα.

—Πῶς τὸ ἐξηγεῖτε ἐσεῖς ;

—Δὲν εἶμαι, δυστυχῶς, ὀδοντοῖατρος διὰ νὰ τὸ ἐξηγήσω φυσιολογικῶς. Θὰ προσπαθῶ νὰ σὰς τὸ ἐξηγήσω μεταφυσικῶς. «Ἐμπιστεύεσθε εἰς τὴν μεταφυσικὴν ;

—Κυρίως ἐμπιστεύομαι εἰς αὐτήν. Μοῦ φαίνεται ἡ θετικωτέρα ἀπὸ ὅλας τὰς ἐπιστήμας.

—Εἶμαι καθ' ὁλοκληρίαν τῆς γνώμης σας. Οἱ φρονιμίται λοιπὸν χαλοῦν ἰσὸν γρήγορα, διότι ἡ φρόνησις ἔχει, φαίνεται, μέσα της τὴν φθορὰν ἐκ γενετῆς. Καὶ μόλις ἐμφανισθῇ εἰς τὸ φῶς τοῦ Ἡλίου, ἀντισταβάνεται ἡ ἰδία πόσον περικτιτὴ εἶνε εἰς τὸν κόσμον αὐτόν. Διὰ νὰ ἀκριβολογήσωμεν λοιπόν,

—Ἐδῶσα γὰρ ἐπισκευὴ τὸ Τούρ καὶ γὰρ νὰ μὴ σὰς ξαναφέρνω αὔριο, θὰ σὰς τροχίσω μ' αὐτὸ τὰ δόντια.

οἱ φρονιμίται δὲν πεθαίνουν ἀπὸ τερηδόνα, ὅπως κοινῶς νομίζεται. Αὐτοκτονοῦν ἀπὸ ἀπελπισίαν καὶ ἀπογοήτευσιν. Αὐτοκτονοῦν, δεσποινίς....Εἰσθε τώρα ὀλίγον καλλίτερα ;

—Πῶς τὸ ἐμαντεύσατε ; Πονῶ ἀσυγκρίτως λιγώτερον αὐτὴν τὴν στιγμὴν. Σχεδὸν καθόλου ! Φαίνεται ὅτι ὁ ἄθλιος αὐτὸς φρονιμίτης μου συμμερίζεται ἐντελῶς τὴν ἐρμηνεῖαν σας καὶ ἔπαυσε νὰ φωνάζει.

«Ἡ δεσποινίς, πράγματι, εἶχε παύσει νὰ πονῇ κατὰ τὸν συμπαθητικὸν τρόπον ποὺ ἀνέφερα. Αὐτὸ ὅμως ὑπῆρξε πρὸς ζημίαν της. «Ὁ πόνος χαρίζει εἰς τὰς γυναῖκας θέλγητρα, τὰ ὁποῖα δὲν φαντάζονται. Καὶ ὁ Σαδισμός, ποὺ ἀνεκάλυψε τὰ θέλγητρα αὐτά, ἔκαμεν ὀρισμένως μιὰν σοφὴν ἀνακάλυψιν.

«Ὅπωςδήποτε, μιὰν φορὰν ποὺ ἡ δεσποινίς ἔπαυσε νὰ πονῇ, ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας νὰ ἱκανοποιήσω καὶ μιὰν ἄλλην ἐπιστημονικὴν μου περιέργειαν.

—Δὲν μοῦ λέτε δεσποινίς ; τῆς εἶπα. Σὰς ἐρωτῶ ἐξ ὀνόματος τῆς «Ἐπιστήμης, καὶ ἔχετε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μοῦ ἀπαντήσετε.

—Εἶμαι προθυμοτάτη νὰ ὑπαρετήσω τὴν ἐπιστήμην.

—Σὰς ἐρωτῶ λοιπόν. Αἰσθάνεσθε καμμίαν διαφορὰν εἰς τὸν ἑαυτὸν σας ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ ὁ διαβολεμένος αὐτὸς ἐπισκέπηται ἤλθε νὰ καταλύσῃ εἰς τὸ ὠραῖόν σας στόμα ;

«Ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ μοῦ ἀπάντησε :

—Πῶς νὰ σὰς πῶ ; Αἰσθάνομαι σὰν κάπως ἡλιθιωτέρα ἀπὸ πρὶν.

—Μοῦ ἀρκεῖ αὐτό ! τῆς εἶπα. Παρουσιάζετε καταφανῆ τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς φρονήσεως. «Ἐφ' ὃ καὶ σὰς συγχαίρω....

«Ἀλλὰ ἡ δεσποινίς εἶχε καὶ μιὰν ἐρώτησιν νὰ μοῦ κάμῃ καὶ μοῦ τὴν ἔκαμε κεραυνοβόλον.

—Δὲν μοῦ λέτε σὰς παρακαλῶ ; «Ἐχετε βγάλει ὅλους τοὺς φρονιμίτας σας ;

Δὲν ἠμποροῦσα νὰ ψευσθῶ, οὐτε νὰ ἀποκρύψω μιὰν παράδοξον φυσικὴν μου ἀτέλειαν.

—«Ὁχι δεσποινίς ! τῆς εἶπα, μὲν ὅλην τὴν εἰλικρίνειαν τὴν ἀφειλομένην εἰς τὴν ἔρευναν τῆς ἀληθείας. «Ἐχῶ βγάλει μόνον τοὺς τρεῖς ! Καὶ ἔξακολουθῶ νὰ ἔχω ἓνα κενὸν εἰς τὴν ἀριστερὰν γωνίαν τῆς κάτω σιαγόνος μου. Καὶ περιμένω πάντοτε τὸν τέταρτον.

«Ἰσως νὰ μοῦ ἔλθῃ εἰς τὸ ἐξῆς (Συνεχεῖς εἰς τὴν 11ην σελίδα)

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

«Ἦτανε μιὰ μορφή ἰδιότυπη, μ' ἓνα μεγάλο δίκورκο κεφάλι, κολλημένο σχεδὸν κατ' εὐθείαν στοὺς ὤμους, μικροπρόσωπος, μὲ στενὸ μέτωπο καὶ μεγάλη μύτη, ποῦπεφε προβοσκιδιοειδῆς, πάνω ἀπὸ ἓνα μεγάλο στόμα μὲ χεῖλη φιλήδονα. Μάτια, μὲ ἥρεμο καὶ ἀγαθὸ βλέμμα κι' ἓνα συχνὸ γλυκὺ χαμόγελο ἔκαναν ἀμέσως συμπαθητικὴ αὐτὴ τὴ μορφή ποὺ δὲν εἶχε καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ὠραιότητα. «Ἀκόμα κι' ἓνας συχνὸς καὶ περιεργὸς νευρικός σπασμός, ἓνα «τίκ» ποὺ τὸν ἐβασάνιζε — ἔγερνε ξαφνικὰ τὸ κεφάλι του πρὸς τοὺς ὤμους του κι' ἐβγαζε τὴ γλώσσα του ἔξω — κατὰφερνε νὰ γίνεταί κι' αὐτὸς συμπαθητικός καὶ διόλου καταγέλαστος». Αὐτὰ γράφει γιὰ τὸν Π. Νιρβάνα, ὁ ἀκαδημαϊκὸς Σπύρος Μελάς, ποὺ τὸν εἶχε γνωρίσει ἀπὸ τὰ πρῶτα του βήματα καὶ ὅταν ἀκόμα ἦταν πολὺ νέος. «Ἐγινε ὁ μικρὸς πνευματικός του φίλος—κι' ἀργότερα ὁ ἴδιος ὁ Νιρβάνας ὑποδέχθηκε τὸν Μελά στὴν «Ἀκαδημία» καὶ μαζί μὲ τοὺς Λάμπρο Πορφύρα, «Ἀριστο Καμπάνη, Γεώργιο Ζουφρέ, Ἀγαθοκλῆ Κωνσταντινίδη, Γιαννοῦλη Μπόνη κ. ἄ., ἀποτελοῦσαν τὸν πνευματικὸ κύκλο τοῦ Νιρβάνα.

«Ὁ Παῦλος Νιρβάνας (Πέτρος «Ἀποστολίδης) γεννήθηκε στὴν Μαριούπολη τῆς Ρωσίας, πραγματικὴ ὅμως πατρίδα τοῦ στάθηκε ὁ Πειραιᾶς ποὺ ἀπὸ τὰ παιδικὰ του χρόνια εἶχε ζήσει ἐκεῖ. «Ἐκεῖ ἐνοίωσε τὶς πρώτες χαρὲς καὶ τὶς πρώτες λύπες τῆς ζωῆς του. «Ἐξῆς ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους τοῦ μόχθου—στὸ πολύβουο λιμάνι— κι' ἐνοίωσε συμπόνια, ἀλλὰ καὶ περηφάνεια γι' αὐτοὺς. «Ἦταν ἴσως οἱ πρώτες του αὐτὲς ἐντυπώσεις ποὺ τὸν ἔκαναν μεγαλυχολικὸ στὸ βάθος, ἐνῶ στοὺς ἄλλους προσπαθοῦσε νὰ δώσῃ τὸ γέλιο κίτ' ἡ χαρὰ μὲ τὰ καθημερινὰ, θαμνάσια χρονογραφήματά του.

«Ὅσο γιὰ τὴν εὐθυμία μου, ἔλεγε, αὐτὴ μοιάζει λιγάκι μὲ τὸ σφύριγμα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ περπατεῖ σὲ σκοτεινὸ δρόμο. Σφύριζω γιὰ νὰ δώσω θάρρος στὸν ἑαυτό μου. Κατὰ βάθος εἶμαι ἓνας μελαγχολικὸς ἄρρωστος. «Ὅταν μὲ βλέπετε εὐθυμο, γράφω μελαγχολικὰ καὶ ἀντίθετα. Τὸ ψυχικὸ μου βάθος εἶναι πάντα γεμάτο κατ' ἄρνησιν. «Υποθέτω πῶς ἓνας νευρολόγος ἢ ἓνας ψυχίατρος θὰ χαρακτήριζε τὴν κατάστασίν μου μὲ τὸν ὅρο τῆς ἐπιστήμης του : κυκλοθυμία. Τὸ πρᾶϊ, ἔφαφα, εἶμαι ἄλλος ἄνθρωπος, ἄλλος τὸ μεσημέρι κι' ἄλλος τὸ βράδυ. «Ὅταν ἀρχίζουν νὰ πέφτουν οἱ σκιὲς τοῦ δειλινοῦ, ἡ ψυχὴ μου γεμίζει ἀπὸ φόβο καὶ ἀνησυχία. «Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν ὥρα γράφω τὰ χρονογραφήματά μου. Σφυρίζω, γιὰ νὰ δώσω θάρρος στὸν ἑαυτό μου.

Σπούδασε ἱατρικὴ καὶ τὸ 1820 κατάρχθηκε στὸ πολεμικὸ ναυτικὸ κι' ἀποστρατεύθηκε τὸ 1922 μὲ τὴ θέλησίν του καὶ μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ Ἀρχιάτρου. Τὸ ὅτι ἦταν γιάτρος δὲν τὸν ἐμπόδιζε καθόλου ν' ἀσχολεῖται μὲ τὴ λογοτεχνία. Καὶ ὁ Νιρβάνας ὑπῆρξε πολυγραφώτατος. Ἀσχολήθηκε μὲ τὸ διήγημα

(«Τὸ συναξάρι τοῦ παπᾶ Παρθένου καὶ ἄλλες νησιώτικες ἱστορίες), τὸ μυθιστόρημα («Τὸ ἀγριοπούλουδο»), τὴν ποιησὴ μὲ τὴ σφιχτὴ ἐπιγραμματικὴ ἔκφρασι τῶν τετράστιχων (Παγὰ Λαλέουσα) κ. ἄ. «Ἐργασε ἐπίσης πολλὰς μελέτες. «Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸν ἐπέβαλλε κυρίως, ἦταν τὸ χρονογράφημά του ποὺ μ' αὐτὸ ἔδωσε ὁλόκληρο τὸν ἑαυτό του ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα—καθημερινῶς—ἀπὸ τὶς στήλες τῶν ἐφημερίδων καὶ κυρίως τῆς «Ἐστίας».

Τὸ χρονογράφημα στὸν τόπο μας τὸ παρουσίασε πρῶτος ὁ Κ. Πάπ καὶ τὸ συνέχισαν ὁ Ἐμμ. Ροΐδης, Ἀγγ. Βλάχος, Δ. Πανταζής, Δ. Καμπούρογλου κ.ἄ., ἀπὸ τὶς στήλες ἐφημερίδων καὶ

*Φίλε Νιρβάνα, κ' οἱ ἀπολλώνιος
[Μοῦσες
εἶδαν ἐσεῖνα κι ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς
ἐρωτικά, ποιητὴς καθὼς περνοῦ-
[σες,
κι ἀπ' τοὺς βυθοὺς τῆς νέας σου
[ψυχῆς
τὸν ἀνθοσμία τοῦ λόγου ἀφροερε-
[νοῦσες.
Μὲς' στῆς ζωῆς θαλασσοταραχῆς
τὸ μούγγρισμα, ὡρες ἀηδονολα-
[λοῦσες,
στάλες δόλυντες μιᾶς φωτοβορῆς.
Μὰ ἐδῶ δὲν εἶν' ἡ ὄνειρευτὴ πα-
[τρίδα ;
Καὶ ὅσοι τὰ θεῖα κερνάτε, περι-
[τοί ;
— Ναι ! Μὰ σκεπὴ καὶ ἡ Μοῦσα
[τοῦ ποιητῆ.
Καὶ στὴν ἀχαρὴ μέσα ἐφημερίδα,
ποὺ εἶναι συχνὰ τῶν ἀπολλώνιων
[τάφος,
τῆς γύρω ζωῆς λαμπρὸς ἐστὶν ὁ
[γρᾶφος.*

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ
(Ἀπὸ τὰ «Δεκαεπτὰστιχα»)

περιοδικῶν. «Ἡ πέννα τῶν ἀξίων λογοτεχνῶν ποὺ ἀσχολήθηκαν μὲ τὸ χρονογράφημα, ἀξιοποίησε τοῦτο σὲ λογοτεχνικὸ εἶδος, ἄξιο κάθε προσοχῆς. «Ἀντικατοπτρίζει σκίτσα ἀπὸ τὰ ἄμεσα κι' ἐπικραῖα γεγονότα τῆς καθημερινῆς ζωῆς. «Ἄλλοτε εἶναι λυρικό, φιλοσοφικό, λεπτὸ παιχνιδισμὰ μὲ μικροὺς χαριτωμένους διαλόγους καὶ εἰκόνες ἀπ' τὴ ζωή.

«Ὁ Π. Νιρβάνας ἦταν πολὺ διαβαμένος καὶ πολὺ μορφωμένος. Γι' αὐτὸ στὰ χρονογραφήματά του, διακρίνει κανεῖς τὴν μεγάλη ἐπιστημονικὴ του κατάρτισιν καὶ μιὰ βαθεῖα φιλοσοφικὴ διάθεση, γιὰ τὴν ὁποία τὸ φιλογολικὸ αὐτὸ εἶδος τοῦ προσφέρθηκε καλύτερα παρὰ ὁποιοδήποτε ἄλλο. Αὐτὰ εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ χρονογραφήματός του σ' ἀντίθεση ἀπ' τὴν μικρόκολλη εἰρῶνίαν τοῦ Γ. Κονδυλάκη καὶ τὸν λυρικὸ αὐθορμητισμὸ τοῦ Σ. Μελά.

Μὲ τὸ χρονογράφημα ἐμφανίστηκε ἀπὸ τὰ 1900—στὸ «Ἀστὺ» καὶ στὰ «Παναθηναῖα». Ἀπὸ τὸ 1908, ὅμως καὶ μέχρι τοῦ θανάτου του ἔγραφε ταχτικά στὴν «Ἐστία».

Πολύπλευρος καὶ πολυμαθέστατος, ὅπως ἦταν ὁ Νιρβάνας, τὸ 1928, ἔγινε μέλος τῆς Ἀκαδημίας.

Πολλοὶ πιστεύουν πῶς δὲν εἶναι δυνατό νὰ κρίνουμε τὶς πράξεις, τὴν ἠθικὴ—ὀχι βέβαια μὲ τὴ μορφὴ τῶν κοινωνικῶν μας προλήψεων, ἀλλὰ ἐκείνην ποὺ μᾶς σώζει ἀπὸ κάθε χυδαιότητα καὶ ἀπὸ κάθε ἐξαναγκασμὸ—καὶ τὸ ἦθος ἐνὸς καλλιτέχνη. Γιατί, λένε, ὅτι ὁ καλλιτέχνης ζεῖ σ' ἓνα δίκό του ὁλότελα ξεχωριστὸ κι' ἰδιότυπο κόσμον.

Κρίνουν τὸ ἔργο του αὐτοῦ καθαυτοῦ, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν πολιτεία τοῦ καλλιτέχνη. Δὲν εἶναι, ὅμως, δυνατό τὸ ἔργο ἐνὸς πνευματικοῦ ἀνθρώπου νὰ εἶναι πραγματικὰ μεγάλο, ἂν ὁ σπóρος του γονιμοποιήθηκε μέσα σὲ μιὰ ψυχὴ χυδαία, σ' ἓνα χαρακτῆρα ταπεινὸ.

«Ἡ τέχνη προσφέρεται στὸν ἄνθρωπο, γιὰ νὰ τὸν ἐμφυλάσῃ ἠθικὰς καὶ πνευματικὰς καὶ νὰ τὸν προωθῇ στὰ φωτεινὰ πεπρωμένα τῆς ἀνθρωπότητος.

«Ἡ στιβαρὴ μορφή, ὅμως τοῦ Νιρβάνα ἀντέχει καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμα τὴν κρίσιν. Γιατὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἦταν ἄνθρωπος. Οἱ πράξεις του ἔδειξαν ὅτι δὲν κλείστηκε μέσα στὴν ἐγωιστικὴ ἀτμοσφαῖρα τῆς ἐπιτυχίας του καὶ δὲν ἀδιόρησε γιὰ τὶς κακοτυχίες καὶ τὰ δράματα τῶν συνανθρώπων του. Δὲν δίσταξε νὰ ὑποστηρίξῃ μὲ τὴν πέννα ἢ μὲ τὸ λόγο του τὸ δίκαιο καὶ τὸ σωστὸ καὶ βρισκόταν πάντα στὸ πλευρὸ τῶν ἀδυνάτων.

«Ἦξερε πολὺ καλά, πῶς ἓνας πνευματικὸς ἄνθρωπος, ὑπηρετεῖ ἓνα ὑψηλὸ λειτουργημα καὶ γι' αὐτὸ εἶχε σαφῆ ἐπίγνωσιν τῶν ὑποχρεώσεών του ἀπέναντι στοὺς συνανθρώπους του.

«Ἐτσι, κι' ἂν ἀκόμα ξεχαστεῖ σὰν ποιητῆς καὶ πεζογράφος, θὰ μένει πάντα ἡ μορφή τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ πολιτισμένον ἦθος καὶ τὴν ἀνώτερη ψυχικὴ εὐγένεια σὰν φωτεινὸ παράδειγμα γιὰ τὴν ἐλάχιστη αὐτὴ προσφορά του στὴν ἀνθρωπότητα.

Σ. ΜΑΡ.

κοστὸν ἔτος, ἴσως εἰς τὸ ἑξατοστόν, ἂν ζήσω, ἴσως ποτέ ! «Ἐν τῷ μεταξὺ εἶμαι ἐκτάκτως εὐχαριστημένος διὰ τὸ περιθώριον αὐτό. Λυποῦμαι μόνον δεσποινίς, ὅτι ἐσεῖς ἐβιάσθητε νὰ βγάλετε τὸν τέταρτον. «Ἐνας ἄνδρας καὶ μιὰ γυναῖκα, μὲ τρεῖς τέταρτα φρονήσεως καὶ ἓνα τέταρτον κενόν, συνεννοοῦνται πάντοτε καλλίτερα.

Καὶ πράγματι ! «Ἐλλείπει τελείας συνεννόησεως, ἀπεχαιρέτησα τὴν δεσποινίδα καὶ ἡ συζήτησις διεκόπη, ὅπως διακόπτονται συνήθως αἱ τοιούτου εἶδους συζητήσεις. Εἰς τὸ σημεῖον δηλαδή, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔκρεπε ν' ἀρχίζουν.

ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΠΕΙΛΗΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΟΥ

B. A. TZAKOT

Με τὰ μάτια καρφωμένα στο μπράντυ, πού εκκοκίνιζε μέσ' στο ποτήρι του, ο δόκτωρ Ρόκ, έσπασε τὸ μπουκάλι τοῦ σιφόν, γιὰ νὰ τὸ ἀπογεμίσει μὲ νερό σόδας, ὅταν τὸ θολωμένο ἀπ' τὸ ἀλκοόλ μυαλό του ἐννοίωσε ἀμυδρά, ὅτι κάποιος ἐκτυποῦσε στὴν πόρτα τοῦ ἱατροῦ του. Ἐκίνησε δὺσθυμα τὸ κεφάλι του μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ δεχθῇ τὸν νυκτερινὸ ἐκεῖνο πελάτη.

Ὁπωσδήποτε σηκώθηκε, πῆγε στὸ παράθυρο καὶ κύτταξε ἔξω στὸ μισοσκότεινο δρόμο. Σύριζα στὸ πεζοδρόμιο, ἀκριβῶς ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα του, εἶδε ἓνα πολυτελὲς αὐτοκίνητο.

Ἀλλάξε ἀμέσως γνώμη. Ἡ πελατεία του ἦταν ἀραιὰ πολὺ καὶ ἡ δουλειὰς του δὲν πῆγαιναν καλὰ. Ποιὸς εἶχε ἐμπιστοσύνη σ' ἓναν γιαντὸ παραδομένο στὸ πιότη;

Πῆγε πρὸς τὴν πόρτα, τὴν ἀνοίξε καὶ βρέθηκε μπρὸς σ' ἓνα νέο κομποντομένο.

—Ὁ δόκτωρ Ρόκ; ρώτησε ἐκεῖνος θγάζοντας τὸ καπέλλο του.

—Ὁ ἴδιος. Σὲ τί μπορῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος;

—Γιατρέ, σὰς ζητῶ συγγνώμην πού σὰς ἐνοχλῶ σὲ ὥρα τόσο ἀκατάλληλη, ἀλλὰ μὰς συνέβη ἓνα δυστύχημα. Τὸ αὐτοκίνητό μου παρέσυρε κάποιον ἄνθρωπο ἐργατικὸ. Τὸν πήγαμε στὸ σπῆτι του καὶ ἡ κατάστασίς του εἶνε σοβαρή. Σὰς παρακαλῶ νὰρθῇτε μιά στιγμὴ. Δὲν εἶνε καὶ πολὺ μακριὰ. Στὴν δευτέρῃ γωνίᾳ ἀριστερά.

Ὁ δόκτωρ Ρόκ ἔρριξε ἓνα βλέμμα μελαγχολικὸ στὸ ποτήρι μὲ τὸ μπράντυ, ἔπῃρε τὴν βαλιτζούλα μὲ τὰ ἐργαλεῖα του καὶ τὸ καπέλλο του καὶ ἐτοιμάσθηκε ν' ἀκολουθήσῃ τὸ νέο. Ἐκεῖνος ὅμως τὸν σταμάτησε καὶ εἶπε:

—Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, γιατρέ, πάρτε μαζί σας τὸ καρνέ μὲ τίς πιστοποιήσεις γεννήσεων καὶ θανάτων.

Ὁ δόκτωρ ἐστάθη καὶ ἐκύτταξε δύσπιστα τὸ νέο.

—Δὲν εἶνε δουλειὰ δική μου νὰ πιστοποιῶ γεννήσεις καὶ θανάτους, εἶπε μὲ ὕφος ἀδυστήρῳ καὶ ἐπιφυλακτικόν.

—Γιατρέ μου σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἀλλὰ δὲν ξεύρετε κανεὶς τί μπορεῖ νὰ συμβῇ, ἀπήντησε ὁ νέος. Εἶνε δυνατόν, ὅταν φτάσουμε, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος νὰ-χὴ πεθάνει.... Ἀλλὰς τε θὰ πληρωθῇτε.

Καὶ συγχρόνως ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του, ἐπράξηξε ἀπὸ μέσα δέκα χαρτονομίσματα τῶν πέντε λιρῶν καὶ τὰ ἀπέθεσε στὸ τραπέζι. Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀσκληπιᾶδου αἰθρίασε καὶ τὰ μάτια του ἐλαμψαν. Γιὰ πενήντα λίρες θὰ ἦτο δι-ατεθειμένος νὰ κίμῃ πολλὰ πράγματα.

Πῆρε τὰ χαρτονομίσματα, τὰ κλείδωσε σ' ἓνα συρτάρι καί, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι, ἀκολούθησε τὸ νέο.

Κατέβηκαν καὶ ἐμπῆκαν στὸ αὐτοκίνητο τὸ ὁποῖο ἐκίνησε καὶ ἄρχισε νὰ περνᾷ διαφόρους ἐρημικοὺς καὶ μισοσκότεινους δρόμους. Πέρασε τὴν δευτέρῃ

γωνία, πέρασε καὶ ἄλλες πολλές, ἀλλὰ δὲν σταμάτησε πουθενά.

—Μοῦ εἶχατε πῆ, ὅτι τὸ σπῆτι τοῦ ἐργατικοῦ ἦταν δυὸ γωνίες μακριὰ ἀπ' τὸ δικό μου, παρετήρησε ὁ γιατρός.

—Δὲν σημαίνει τίποτε! Ἀπήντησε ὁ νέος μὲ ἓνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο. Ὁ-πωσδήποτε φθάσαμε.

Πράγματι τὸ αὐτοκίνητον ἐγγῆκε σὲ μιὰ πλατεῖα, τὴν ὁποία ὁ δόκτωρ Ρόκ ἀνεγνώρισε ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴ κάποιου ἐνεχυροδανειστοῦ. Ἐπροχώρησε μερικὰ βήματα ἀκόμη καὶ στάθηκε.

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη ὁ γιατρός εἶδε νὰ λάμπῃ μέσ' στὸ χέρι τοῦ συνοδοῦ του ἓνα περιστροφὸ καὶ τὸν ἄκουσε νὰ τοῦ ψιθυρίζῃ:

—Εἶνε μιά ἀπλὴ προφύλαξις, μήπως τυχόν κινεῖτε καμμιὰ ἀνοησία. Ἐχετε ὅπ' ὅφει σας ὅτι ἡ κἀννη του θὰ διευ-θύνεται στὸ κεφάλι σας....

Κατέβηκαν, μπῆκαν σὲ μιὰ πόρτα καὶ προχώρησαν μέσα σ' ἓνα σκοτεινὸ διά-δρομο. Ἀνέβηκαν μιά σκάλα καὶ ἐπὶ τέλους ἐφθασαν σὲ μιὰ αἴθουσα, ὅπου ἦσαν μαζεμμένοι πέντε-ἕξ ἄνθρωποι μὲ σμόκιν.

Ὁ νέος ἔβαλε τὸ περιστροφὸ στὴν τσέπη του, ἐπλησίασε ἓνα ἀπὸ τοὺς κύ-ριους καὶ τοῦ εἶπε μερικὰ λόγια.

—Καλησπέρα, γιατρέ, φώναξε ἐκεῖ-νος. Μᾶς συνέβη ἓνα δυστύχημα, καὶ ἔ-χουμε ἀνάγκη τῶν ὑπηρεσιῶν σας.

Καὶ τοῦ ἔδειξε ἓνα ἀνθρώπινο σῶμα —ἡ μᾶλλον πτώμα — ἔσπλωμένο στὸ πάτωμα καὶ σκεπασμένο μὲ ἓναν τά-πητα.

Ὁ γιατρός ἐπλησίασε, ἐσκύψε καὶ ἄρχισε νὰ τὸ ἐξετάζῃ. Ἐμφανικά, ὅμως, ἐσηκώθη ἀπότομα καὶ εἶπε ἀνήσυχος:

—Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει σκοτωθῇ μὲ στυλὲττο στὴν καρδιά!

—Μάλιστα.

—Εἶνε πεθαμμένος ἐδῶ καὶ μισὴ ὥρα!

—Μάλιστα.

—Τότε ἐγὼ δὲν χρειάζομαι καθόλου. Δὲν μπορῶ νὰ τοῦ φανῶ χρήσιμος σὲ τίποτε.

—Τουναντίον, γιατρέ, μὴν ἐτοιμάζε-σθε νὰ φύγετε τόσο γρήγορα. Θὰ φανῇ τε χρήσιμος σ' ἐμᾶς. Θὰ μᾶς κάνετε μιὰ πιστοποίησιν θανάτου.

—Θὰ γράψω ὅτι ἐσκοτώθηκε μέ....

—Ὁχι, γιατρέ, εἶπε ὁ ἄγνωστος κύ-ριος, πού ἐφαίνετο ὅτι αὐτὸς διηθῆνε ἐκεῖ μέσα καὶ ὁ ὁποῖος τώρα ἔκραυγ-σε ἓνα περιστροφὸ στὸ χέρι. Χρειαζό-μαστε μιὰ πιστοποίησιν ὅτι ἀπέθανε ἀπὸ θάνατον φυσικόν, ἀπὸ κάποια ἀρρώστεια..

Ὁ δόκτωρ Ρόκ πού εἶχε ἐσμεθύσει ἐντελῶς, ἔγινε κατακλιτρινός.

—Κύριε, εἶπε, αὐτὸ τὸ πτώμα ἀνήκει στὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἱατροδικαστοῦ καὶ τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ὁ ἄγνωστος ἐπλησίασε τὸν δόκτορα Ρόκ καί, μὲ τὸ περιστροφὸ προτεταμένο ἐναντίον του, εἶπε:

—Ἀκούστε καλά, γιατρέ. Ὁ ἄνθρω-

πος αὐτός, ὑποθέτω ὅτι θὰ τὸν γνωρί-ζετε καὶ σεῖς, εἶνε ὁ γνωστός ἔμπορος Βερθάλμ. Ἐπίσης εἶνε γνωστοὶ οἱ δε-σμοὶ πού ἔχουμε ἐμεῖς μὲ αὐτόν. Ἐάν γράψετε τὴν πιστοποίησιν θὰ σὰς δώ-σουμε καὶ ἄλλες ἑκατὸ λίρες ἐκτός ἀπὸ τίς πενήντα πού ἐπῆρατε ἡδῇ. Ἐάν ἀρ-νηθῇτε... τότε θὰ φέρουμε μὲ τὸν ἴδιον τρόπον, ἓναν ἄλλον γιατρὸν, ὁ ὁποῖος θὰ ἐκδώσῃ πιστοποιήσεις φυσιολογικοῦ θανάτου καὶ γιὰ τὸν Βερθάλμ καὶ γιὰ σὰς.... Ἀποφασίσατε γρήγορα γιατίι δια-ζόμεστε!

Ὁ δόκτωρ Ρόκ ἔμεινε σκεπτικὸς ἐπὶ πολὺ. Εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του ἦτο τίμιος καὶ δὲν ἤθελε νὰ συναρρήσῃ σ' ἓνα ἐγκλημα. Ἐσκέφθη ὅτι μποροῦσε κάλλιστα μόνις θὰ ἔβγαλε ἀπὸ ἐκεῖ μέσα νὰ τρέξῃ στὴν Ἀστυνομία. Ἀλλὰ ἂν τυχόν δὲν ἔβγαине καθόλου;... Ἄν τυχόν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι τὸν ἐσκότω-ναν καὶ αὐτόν;....

Ἐν τέλει ἔβγαλε τὸ καρνέ τῶν πι-στοποιήσεων καὶ εἶπε ἀποφασιστικά:

—Δώστε μου ἓνα στυλογράφο καὶ πέ-στε μου τὴν ταυτότητα τοῦ νεκροῦ.

Καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ ἀγνώστου συν-επλήρωσε τὰ κενὰ τοῦ ἐντύπου. Ὅταν ἔφθασε εἰς τὴν πρωταρχικὴν αἰτίαν τοῦ θανάτου ἔγραψε: «Καρσιμόνα ὅφ λίδρα».

—Τί εἶνε αὐτό; ἐρώτησε ὁ ἄγνωστος.

—Καρκίνος. Ἐτοὶ λέγεται λατινικά,

ἀπήντησε ὁ γιατρός.

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς παρισταμένους δὲν ἤξευρε λατινικά καὶ δὲν εἰμποροῦσε συνεπῶς νὰ ὑποπτευθῇ ὅτι τὸ καρσιμόνα ἦτο λέξις ἀνύπαρκτη. Ἐπειτα, ὅταν ἔ-φθασε στὴν ἀρρώστεια, ἡ ὁποία ἐπροκά-λεσε τὸν θάνατον, ὁ ἱατρός ἔγραψε: «Βρογχοπνευμονία» καὶ ἐπρόσθεσε: «Ἐ-πιζωτικὸ Ἀφθας».

—Τί σημαίνει αὐτό; ἐρώτησε πάλιν ὁ ἄγνωστος.

—Εἶνε μιά λατινικὴ λέξις πού ση-μαίνει ἐπιπλοκὴν τῆς βρογχοπνευμονίας.

Ἐπῆγε καὶ ἔκαμε νὰ σηκωθῇ. Ἀλ-λὰ τὴν ἴδιαν στιγμὴν ἀντήχησε ἓνας πυ-ροβελισμός. Ὁ δόκτωρ Ρόκ ἐσωριάσθη εἰς τὸ πάτωμα νεκρός....

Ἡ ὑπηρεσία τῆς Σκότλαντ Γιάρν, ὁ-ταν τὴν ἐπομένῃ τῆς ἐπῆγαν τὸ πτώμα τοῦ δόκτορος Ρόκ, πού ἐφαρῆθη εἰς τὸν Τάμεσιν καὶ συγχρόνως τὴν ἀσυνάρ-τητον πιστοποίησιν θανάτου πού εἶχεν ἐκδώσει, ἐμάντευσε τὴν ἀλήθειαν. Ἐ-στεῖλεν ὁργάνῳ τῆς εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Βερθάλμ, ὅπου εὑρήκαν τὸ πτώμα του καὶ συνέλαβαν τοὺς κακούργους.

Ὁ δόκτωρ Ρόκ εἶχεν ἀποκαλύψει τὸ ἐγκλημα στὴν Δικαιοσύνην. Εἶχε πεθᾶ-νει τίμιος.

B. A. TZAKOT

ΓΙΑ ΓΕΛΙΑ...

Η ΓΚΑΦΑ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Ὅταν μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς θητείας του, ὁ ἐφεδρὸς ἀνθυπία-τρος Λαυρέντιος Διπλάντερος ἀπε-λύθη ἀπὸ τὸν στρατὸν καὶ ἐγύρι-σε σὶδ σπῆτι του, ἔβγαψε τὴν στο-λὴν του μέσα στὸ μπαούλο ἀφοῦ τὴν ἐφόρτωσε ναφθαλίνην, ἐφόρε-σε τὰ πολιτικά του καὶ ἐτοιμάσθη-κε νὰ ἐξασκήσῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πολιτικοῦ γιατροῦ. Ἡ γυναῖκά του εἶχε φροντίσει νὰ δημοσιεύσῃ ἀπὸ ἡμερῶν σχετικὲς ἀγγελίες στὶς ἐ-φημερίδες.

Κορδωμένος καὶ καμαρωτὸς μέσ' στὰ πολιτικά του ὁ γιατρός καὶ ἔ-τριβε τὰ χέρια ἀπὸ εὐχαρίστησιν καὶ ἀδηνονίαν καὶ ἔλεγε μονολο-γῶν:

—Καὶ τώρα οἱ δυὸ μας κύριοι, ἄρρωστοι. Ἐγὼ ἐννοῶ νὰ ἀνακτῇ-σω γρήγορα, τὴν πελατείαν μου. Ἡ θὰ ροβολῆστε κατὰ δῶθε κύ-ριοι ἄρρωστοι, ἡ θὰ σὰς ἀλλάξω τὸν ἀδόξατον.

Ἡ γυναῖκά του, ὅμως, πού ἄ-κουσε τὸν μονόλογόν του, τὸν διέ-κοψε καὶ εἶπε:

—Ἀγαπητέ μου Λαυρέντιε, δὲν ἀρκεῖ νὰ φορέσῃς πολιτικά, οὔτε ἀρκεῖ τὸ δίπλωμά σου, γιὰ νὰ κά-νῃς τὸν γιατρὸ στὴν κοινωνίαν. Πρέπει πρῶτα-πρῶτα νὰ ξεχάσῃς πὼς ἦσουν στρατιωτικὸς γιατρός, ν' ἀλλάξῃς ὕφος, νὰ εἴσαι γελα-στός καὶ πρὸ πάντων ν' ἀποβάλῃς τίς συνήθειες καὶ τὴν φρασεολο-γία τοῦ στρατῶνος. Καὶ κυρίως πρόσδεξε μὴπως παρασυρθῇς ἀπ' τὴν συνήθεια καὶ νομίσῃς ὅτι οἱ πελάται σου εἶναι οἱ ἄρρωστοι φαντάροι τοῦ λόχου.

Τὰ λόγια ἐκεῖνα ἔκαμαν αἰσθη-σιν στὸν ἐφεδρὸν ἐπίατρον. Ἐ-σκέφθηκε λίγο καὶ εἶπε:

—Ἐχεις δίκιο, ἀγαπητή μου.

Καὶ αἶμ' ἔπος, αἶμ' ἔργον. Ἐπῆ-γε μπροστὰ στὸν καθρέφτην καὶ ἄρχισε νὰ δοκιμάζει διαφόρους μορφασμοὺς, διάφορα χαμόγελα, πού ἡ ἀνάμειξις τοῦ μουςτακιοῦ του τὰ ἔκανε κομικά. Ἐκίνησεν τὴν στιγμὴν ἐμπῆκε μέσα ἡ ὑπη-ρέτρια καὶ ἐφώνησε:

—Κυρία....κύριε.... ἦλθε ὁ κύ-ριος Βαβάκης, ὁ γείτονάς μας, ξεύρετε, καὶ θέλει νὰ τὸν κυττάξῃ ὁ γιατρός. Ἐχει, λέει, κοιλόπονον.

—Ἄ! θαυμάσια! Ὁ πρῶτος

πελάτης. Καλοορίζικος ἄς εἶνε! εἶπε ἡ κυρία Διπλαντέρου.

—Ὡραία! ἐμουρμούρισε ὁ για-τρός. Ἐπὶ τὸ ἔργον! Πέρασε τὸν κύριον στὸ γραφεῖο μου.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ δευτερόλε-πτα ὁ γιατρός εὐρίσκειτο μπροστὰ στὸν πελάτην, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπρό-κειτο νὰ ἐγκαινιάσῃ τὴν ἐπανάλη-ψιν τῆς πολιτικῆς ἱατρικῆς στα-διοδρομίας του.

—Λοιπόν, ἀγαπητὲ κύριε Βα-βάκη, τί ἔχετε; . . .

—Γιατρεῖ μου, οὐτ' ἐγὼ δὲν ἡ-ξεύρω καλὰ νὰ σὰς εἰπῶ τί ἔχω. Τὰ πρῶτα συμπτώματα ἄρχισαν ἀπὸ χθές, μὲ κνισμοὺς στὰ μάτια. Ἐπειτα ἄρχισα νὰ αἰσθάνωμαι πόνους στοὺς μηρούς. Ἐπειτα μ' ἐπόνεσε τὸ ἀριστερὸ αὐτί μου. Ἐ-καμα γαργάρες καὶ κομπρέσες, ἀλλὰ οἱ πόνοι δὲν ἐννοοῦσαν κα-θόλου νὰ σταματήσουν. Ἐκράτη-σαν ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὸ πρωὶ ἐπεξετάθησαν καὶ στὴν κοιλιά. Πονῶ πολὺ γιατρέ μου.

Ὁ γιατρός ἄκουε τὸν πελάτην του ἀμίλητος καὶ ἐσυνωρόπαζε ὁ-λοένα περισσότερον, ἐνόσω ἐκεῖνος ἐπροχωροῦσε.

—Χμ! Τὰ ξεύρω ἐγὼ αὐτὰ, ἔ-καμε εἰς τὸ τέλος. Βγάλτε τὴ γλώσ-σα σας! ἐπρόσθεσε.

—Ὅριστε γιατρέ.

—Καλὰ. Γιὰ δώσέ μου τὸ χέρι σου, εἶπε, ἀποτεινόμενος εἰς ἐνι-κὸν πρὸς τὸν πελάτην. Χμ!... πυ-ρετὸ δὲν ἔχεις. Γιὰ νὰ ἰδῶ τὰ μά-τια σου.

Διέστειλε μὲ τὰ δάκτυλα τὰ μά-τια τοῦ ἀρρώστου, ἐκύτταξε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τ' ἀσπροάδια τους, ἔ-πειτα τὰ ἄφῃσε καὶ ἐστάθη μίαν στιγμὴν σκεπτικός.

—Λοιπὸν γιατρέ; ἐρώτησεν ἀ-νήσυχος ὁ πελάτης.

—Λοιπόν, μπερμπάντη, δὲν ἔ-χεις ἀπολύτως τίποτε.

Τοῦ ἔδωσε ἓνα κύτπημα γερὸ στὴν πλάτη καὶ ἐξηκολούθησε μὲ ὕφος αὐστηρόν.

—Κατεργάζῃ! Ἐμένα προσπα-θεῖς νὰ ξεγελάσῃς; Αὐτὰ εἶναι παληανθρωπιές, γιὰ νὰ μὴν πᾶς εἰς τὴν δουλειά σου. Ἐμπρός!... Σήκω καὶ ξεφορτώσου με, γιατίι καὶ ἐγὼ δὲν ἡξεύρω τί θὰ σοῦ κάνω.

Ὁ δυστυχὴς Βαμβάκης σαστι-

σμένος καὶ φοβισμένος ἐσηκώθη καὶ ἔφυγε δρομαίως. Δὲν ἐπέρασαν δύο δευτερόλεπτα καὶ ἡ κυρία Δι-πλαντέρου ἐμπῆκε στὸ γραφεῖον.

—Τι συνέβη Λαυρέντιε; ἐρώ-τησε τὸν σύζυγόν της. Τί ἔπαθε ὁ Βαβάκης καὶ ἐκατέβηκε τὴν σκά-λα σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὸν φόβο;

—Ἀχ! Ὡχ! Πῶ, πῶ! ἔκαμε ὁ ἀσκληπιᾶδης σὰν νὰ ἐξύπνησε ἀπὸ λήθαργον. Ἀγαπητή μου, εἰμαι ζῶν! Εἶχες δίκιο. Ἐξεχάσθηκα καὶ ἐνόμισα ὅτι ἦμουν ἀκόμη στὸ σύνταγμα καὶ ὅτι εἶχα ἀπέναντί μου κάποιον φαντάρο, πού ἐπρο-σπαθοῦσε νὰ κάμῃ τὸν ἄρρωστον, γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν ὑπηρεσία.

—Τὰ βλέπεις; Δὲν σοῦ τάλεγα ἐγὼ.

—Ναί, ναί ἔχεις δίκιο. Μὰ ἐν-νοια σου. Δώσέ μου σαρανταοκτὼ ὥρες προθεσμία καὶ σοῦ ὑπόσχο-μαι ὅτι θ' ἀποσοχαρίσω τὸν κα-ραβανᾶ καὶ θὰ ξαναγίνω ἄνθρωπος.

Θβιν.

Δεσποινὶς σὲ τί μπορῶ νὰ σὰς βοηθήσω;

Ο γιατρός προσέλαβε μία καινούργια νοσοκόμα πολύ νέα και όμορφη. Καί ή γυναίκα του πού είναι πολύ ζηλιάρα, τού κάνει ένα φοβερό καυγά, ενώ αυτός υπερασπίζεται ό-

σο μπορεί τόν εαυτό του.

—Μά είσαι τρελλή; Τι κάθεται και θάζεις στο μυαλό σου. Σάνα μην ξέρεις πώς εσύ είσαι μονάχα ή γυναίκα πού άγαπώ.

Αλλά ή γυναίκα του τού απαντάει θυμωμένα:

—Τό ζήτημα δέν είναι αυτό και μή προσπαθείς ν' αλλάξεις τήν κουθέντα. Απάντησέ μου μονάχα μέ ειλικρίνεια. Εάν δέν ήμουν ή γυναίκα σου, θά μ' έπαιρνες για νοσοκόμα σου;

Δέν είναι πολύς καιρός πού ένας γυναικολόγος γιατρός είναι παντρεμένος και καθημερινά είχε πολύ διαχυτικός μέ τήν γυναίκα του. Αλλά αυτό τό θράδυ δέν έχει κέφι και ζητάει από τήν γυναίκα του νά τόν συγχωρέσει.

—Δέν πειράζει αγαπητέ μου, τού λέει εκείνη, σέ καταλαβαίνω πολύ καλά. Έπειτα από τόσες γυναίκες πού πρέπει νά... εξετάσεις στο ιατρείο σου...

Ένας κύριος σοβαρός μέ αυστηρό ύφος μπαίνει σ' ένα μπαρ.

—Γρήγορα, λέει στο γκαρσόνι, ένα ούζο σ' ένα μεγάλο ποτήρι.

Τό γκαρσόνι τόν σερβίρει. Μά πριν ακόμη βάλει τό ποτήρι στα χείλη του, ένας άλλος κύριος σοβαρός και μ' αυστηρό κι' αυτός ύφος πλησιάζει στο μπουφέ.

—Γκαρσόν, ένα διπλό κονιάκ.

Αμέσως ό πρώτος σοβαρός κύριος αφίνει τό ούζο του και τό σκάει γρήγορα-γρήγορα.

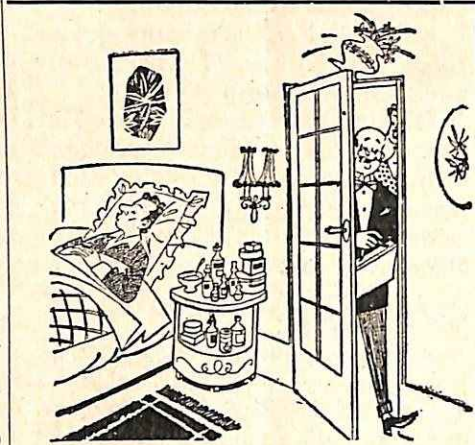
Τότε ό δεύτερος σοβαρός κύριος παίρνει τό εγκαταλειμμένο ούζο και τό άδειάζει μέχρι τόν πάτο.

Τό γκαρσόνι άνησυχεί:

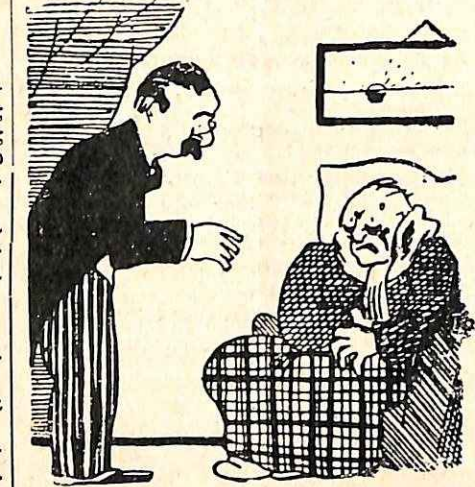
—Μά τί κάνατε κύριε; Ο κύριος πού παρήγγειλε μπορεί νά ξαναγυρίσει.

—Δέν υπάρχει τέτοιος φόβος, απαντάει ό άλλος.

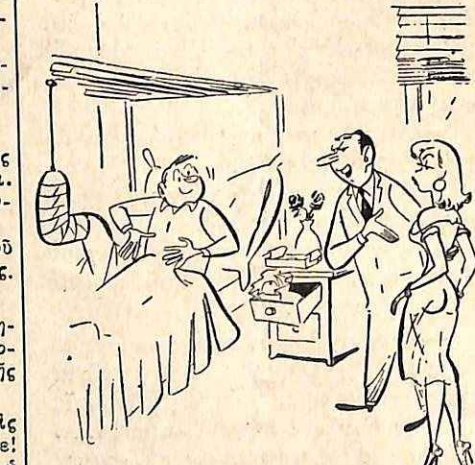
Είναι ό Πρόεδρος ενός αντιαλκολικού Συνδέσμου και γώ είμαι ό αντιπρόεδρος.

—Μόλις μπήτε, γιατρέ θά καταλάβετε πόσο ύψιλον είναι τό ήθικόν του.

—Ε, πώς πήγαν οι βόλλες; Σας άγέλησαν; —Μπά, γιατί μου 'Τίποτα' Κρίμα πού είδα κι' έπαθα ως πού νά τίς καταπιώ.

Σού έφερα αυτό τό δώρο, γιατί οι άλλοι θά σούφεραν πολλά γλυκά και άνη.

Η Βικτωρία έχει δεξιώσει. Η Βριζιτ παρουσιάζεται μ' ένα ντεκολτέ πολύ τολμηρό. Μά, άνάμεσα στους προσκεκλημένους παρευρίσκεται και ένας κληρικός.

Η Μπριτζιτ

αισθάνεται λίγο στενοχωρημένη. Πλησιάζει τήν φίλη της και τής λέει:

—Κι' όμως, πιστεύω ότι μπορώ νά πάω νά τόν χαιρετήσω.

—Γιατί; —Τι ένας άγιος περισσότερος, τί ένας άγιος λιγώτερος...

Οι Κινέζοι άλλοτε είχαν ένα πρωτότυπο τρόπο αυτοκτονίας. Κατάπιαν όλόκληρο κομάτι χρυσάφι. Όταν τό κομάτι αυτό έφθανε στην κοιλιά, τό ειδικόν όργανο του τό έμπόδιζε νά άνεδοκαταβείναι τούς διαφόρους κύκλους των έντέρων και μετά όλίγες ήμέρες προκαλούσε τόν θάνατον. Ο θάνατος αυτός όπως θεοποιούν οι... Ουράνιοι, ήταν πολύ γλυκός.

—Αυτά φυσικά δέν μπορούν νά γίνουν σήμερα γιατί τό χρυσάφι είναι... πτό πολύτιμο κι' άπ' τή ζωή.

Ένας άρρωστος δέν είναι πλέον άνθρωπος! Όταν είναι κανείς άρρωστος δέν έχει πλέον τήν ήλικία του, δέν έχει πλέον τήν περιουσία του, δέν έχει πλέον τίς σχέσεις του—έχει τήν θερμοκρασία του.

Τι λέτε τά έχει;

—Όχι, καθόλου. Οι άλλοι έχουν και τήν θερμοκρασία του. Μόλις θγάλετε τό θερμόμετρο άμέσως σάς τό παίρνουν για νά τό πάνε στο άλλο δωμάτιο...

Θά μπορούσατε νά διασκεδάσετε τούς ανθρώπους πού πεθαίνουν από τήν πείνα. Μή προσπαθείτε όμως νά κάνετε νά γελάσουν οι άνθρωποι πού πεθαίνουν από τό φόβο.

—Ο γιατρός μου δέν μου έπιτρέπει νά καπνίζω παρά πέντε τσιγάρα ήμερησίως.

—Μά σέ καπνίζεις είκοσι.

—Ναι αλλά έχωμε τέσσαρες γιατρούς οικογενειακούς και μου είπαν και οι τέσσερες νά καπνίζω από πέντε τσιγάρα.

Στό σπίτι του κ. Νεοπλουτίδη ό όποιος είναι βαρειά άσθενής, φθάνει ό γιατρός.

—Τόν υποδέχεται ό άνεψιός και κληρονόμος του οικοδεσπότη και τού λέγει μέ χαρά,

Ευτυχώς γιατρέ μου έρχεσθε έγκαίρως! Η κατάσταση του θείου μου, ξέρετε είχε άρχισι νά βελτιώνεται!

S.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΑ

Αντικατεστάθη υπό του 'Υπουργείου Προνοίας ό Πρόεδρος του Φαρ. Σ. Αθηνών κ. Π. Μπαλέζος διά του 'Απ. Λέγκα, μέ τό αιτιολογικόν ότι παρημέλει τά καθήκοντά του κατόπιν καταγγελιών αντιπολιτευομένων Φαρμακοποιών.

Τούτο δείχνει ότι εις τήν τάξιν των Φαρμακοποιών υπάρχει κρίσις. Καί κατά τό ρητόν «όπου φτώχεια και κρίνινα». Οι Φαρμακοποιοί δέν κατάλαβαν ότι ή κακοδαιμονία δέν όφείλεται εις τήν πολιτικήν του ένός ή του άλλου Προέδρου του συλλόγου των. Όφείλεται καθ' όλοκληρίαν εις τήν έλλιπή φαρμ. νομοθεσίαν και εις τήν έσφαλμένην αντίληψιν πού έχουν όλοι οι παράγοντες (Διοικήσεις, 'Υπουργείον και Πανεπιστήμιον) διά τό σάμα αυτό των έπιστημόνων.

Οι φαρμακοποιοί σήμερα δέν είναι ούτε έμποροι ούτε έπιστήμονες, έχουν κέρδος έμπορου (30 ο/ο άκαθάριστον κέρδος, και 10—14 ο/ο καθάρων) και ευθύνας και υποχρεώσεις έπιστήμονος.

Κερδίζουν δηλ. έλάχιστα και έξασκούν κοινωνικόν λειτούργημα συνηφασμένοι μέ τήν ύγείαν του κοινού. Φαίνεται ότι πολιτεία και κοινωνία εφαρμόζουν τό ρητόν «και τό σκυλί χοράτο και ή πηττα σωστή». Δέν γίνεται! Τό Φαρμακευτικόν 'Επάγγελμα, τείνει νά άφομοιωθεί μέ τό γενικόν έμπορικόν, τό κρατά μόνον στα πόδια του ή κατοχύρωσις και ή λιτότης των φαρμακοποιών. Τό Φαρμ. σώμα έχει ανάγκην ριζικής αναδιοργάνωσης ή ύπαλληλοποίησος των έπιστημόνων φαρμακοποιών, άν δέν κατορθώσουν νά υποχρεώσουν διά νόμου τήν συστέγασιν και τήν άπορρόφωσιν όλων των άστέγων Φαρμακοποιών.

K. B. Φαρμακοποιός

ΚΩΜΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Η κυρία: Όστε γιατρέ μου τά φρέσκα αυγά άνοίγουνε τό λάρυγγα και διευκολύνουνε τό τραγουδι;

Ο Γιατρός: Καί βέβαια κυρία μου, δέν βλέπετε πώς φωνάζουν οι κόττες όταν γεννούν!...

Η καμαριέρα μπαίνει πρωτ-πρωτ στο δωμάτιον του κ. Περιβολαρίδου.

—Κύριε, τού λέγει ένα τηλεγράφημα έπέμειν από τόν άνηγιόν σας, τόν Νίκον.

—Χμ! Στοιχηματίζω ότι θά μου ζητά πάλιν χρήματα, μουρμουρίζει δύσθυμα ό θεός, πού έχει λεηλατηθή από τόν άνηγιόν του.

—Όχι, κύριε, διακόπτει ή καμαριέρα. Ο καυμένος απέθανε.

—Μπα! Χμ! Τότε θά μου ζητά χρήματα για τήν κηδείαν του.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΝΕΑΡΗ ΝΟΣΟΚΟΜΑ

Στό παθολογικό ιατρείο του 'Υγειονομικού Κέντρου του Δήμου 'Αθηναίων, γράφει τούς άρρώστους στο βιβλίο μία νεαρή και άβγαλτη νοσοκόμα.

—Τι εργασία κάνεις; έρωτά μία άρρωστη.

—Τερόδουλος άπαντά αυτή.

—Δηλαδή έκκλησάρισα;

Καλές τι έκκλησάρισα; Νά, από τίς κοινές. Κρίμα πούσαι και γραμματισμένη.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΒΙΚΤΩΡΙΑ

Ο διάσημος γιατρός Thomas Addison προσεκήληθ ή κάποτε νά εξετάσει τήν βασίλισσα τής 'Αγγλίας Βικτωρία, και θρέθηκε στην ανάγκη νά παραλείψη τό μάθημά του στο Πανεπιστήμιο.

Γιά νά ειδοποιήση τούς φοιτητάς ότι δέν θά γίνη μάθημα. έίπε κι' έγραψαν στον πίνακα ότι, ό καθηγητής θά έπισκεφθή τήν άσθενούσαν βασίλισσαν και δέν θά προσέλθη για τό μάθημά του.

Ένας φοιτητής όταν τό διάβασε προσέθεσε κάτωθεν. 'Ο θεός σάξοι τήν βασίλισσαν (god save the Queen).

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΓΥΑΛΙΑ...

Μία ήλικιωμένη κυρία πήγε στον 'Ωτολαρυγγολόγο νά εξετασθή για τή βαρυκοία της πού χειροτέρευε διαρκώς.

Έπειδή ό γιατρός άπουσίαζε τήν ήμέρα εκείνη, βγήκε ή γυναίκα του και έίπε στην άρρωστη νά επανέλθη τήν επομένη.

Η γερόντισσα έμενείασε, προχώρησε στην αίθουσα άναμονής και κάθισε.

Η γιατρίνα άντελήφθη ότι ή άρρωστη ήταν βαρύνκη και τής επανάλαβε τά ίδια μέ δυνατή φωνή.

Οι φωνές της όμως δέν είχαν κανένα αποτέλεσμα.

Τότε πήρε ένα χαρτί, έγραψε πάνω, νά έλθη τήν άλλη μέρα γιατί ό γιατρός λείπει και τής τό έδωσε.

Αυτή πήρε τό χαρτί, τό καίταξε λίγο, τό έδωσε πίσω στη γιατρίνα και τής έλεγε: αδιάβασέ μου το σέ παρακαλώ γιατί δέν έχω φέρι τά γυαλιά μου.

Γεώργ. Διερίδης

Οι κ.κ. Συνδρομηται των 'Επαρχιών Παρακαλούνται θερμώς, νά αποστείλουν τήν συνδρομήν των προσφέροντες ούτω μεγάλην έξυπηρέτησιν εις τό περιοδικόν μας τό όποιον άντιμετωπίζει τεράστια έξοδα.

ΗΘΟΓΡΑΦΙΚΑ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΜΑΣ

ΟΙ ΝΕΡΑΪΔΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΒΟΥΡΛΟ

Διηγούνται ότι στα παλιά τά χρόνια, στη Λάστα τής Γορτυνίας, ένα μεσημέρι κοιμήθηκε ένα χωριάτης κάτω από μία άχλαδιά.

Τήν ώρα όμως, πού αυτός κοιμότα βαθεία, πέρασαν από κεί Νεράιδες και μία άπ' αυτές έμπηξε στην παλάμη άπ' τή μία μεριά ως τήν άλλη, ένα βούρλο. Τό βούρλο τού άνοιξε τέτοια πληγή πού ήταν άδύνατο νά τόν γιατρέψουν όλοι οι γιατροί πού έπισκέφθηκαν.

Τότε πήγε και σέ μία μάγισσα. Κι' αυτή όμως δέν μπορούσε νά κάνη τίποτα, αλλά τού έίπε ότι πάη τού χρόνου τήν ίδια μέρα πού είχε ξανακοιμηθή κάτω από τήν ίδια άχλαδιά και νά κάνη τόν κοιμισμένο. Άκουσε αυτός τή μάγισσα και πήγε κάτω άπ' τήν ίδια άχλαδιά και σέ λίγο, ενώ έκανε ότι ήταν βαθεία κοιμισμένος, άκούει νά περνάνε οι Νεράιδες. Η μία άπ' αυτές, πού ήταν και κουτσή, τόν λυπήθηκε σαν τόν είδε και έίπε:

—Ο καύμενος, ένα χρόνο κλειδωτό είναι ξερός από τό βούρλο πού τού βάλαμε στο χέρι.

—Εγώ θά τού τό βγάλω.

Κι' άμέσως τού τβγάλε και τό πέταξε άπάνω στην άχλαδιά κι' έφυγαν. Σέ λίγο σηκώθηκε ό χωριάτης και ή πληγή του είχε γείανει. Πήρε λοιπόν, τό βούρλο και τό είχε για μοναδικό γιστρικό. Όποιοι πάθαινε, τό έβαζε έπάτω του και γιατρευότανε άμέσως.

(Συνέχεια έκ τής 7ης σελίδος) και Περιβολαρόπουλο, μέ λένε 'Αγηςίλαο Παραπαντόπουλο!... Τρελλό θά μέ βγάλετε;

Σ' όλη αυτή τή σκηνή, ό Μέγγουλας και ή Σαπφώ είχαν μείνει κεραυνόπληκτοι! Τά είχαν και οι δύο τούς χασει...

Τι είχε συμβεί; Νά πώς είχε γίνει τό τραγικό λάθος.

Κατά τό διάστημα τής νυκτός πού ό 'Αγηςίλαος Παραπαντόπουλος, ζαλισμένος από τό πολύ ποτό, κοιμόταν μακαρίως, ό παραπληρώρας του τυφίων Περιβολαρόπουλος είχαν αποδημήσει εις Κύριον και είχε μετακομισθεί από τό θάλαμο των άσθενών στον ειδικό θάλαμο των νεκρών! Στο μεταξύ ό Παραπαττόπουλος είχε ξεμεθύσει και σηκώθηκε νά έκπληρώση φυσική του έπείγουσα ανάγκη. Κατά τήν έπιστροφή του όμως αντί νά πείση στο δικό του τό κρεβάτι έπεσε στο... Περιβολαρόπουλο, πού έφερε τήν πινακίδα του άποθανόντος. Τό πρωτ λοιπόν, ή ύπηρεσία του Νοσοκομείου, σύμφωνα μέ τήν πινακίδα πού έφερε τό άδειο κρεβάτι... πιστοποιούσ τό θάνατον του Παραπαντόπουλου έκτύπου!

Τώρα τό τί έπηρεάσθη δέν μπορεί νά περιγραφή. Τά κλάμματα τής Σαπφούς μετεβλήθησαν σέ γέλια και τήν άλλη μέρα ή φάρσα αυτή γινόταν θέμα για τίς έφημερίδες και τό κουτσομπολιό των καλλιτεχνών. Ο 'Αγηςίλαος Παραπαντόπουλος κατεδικάσθη μόνον νά πληρώση από τό μισθό του τά έξοδα του φερέτρου του, των λουλουδιών και των λαμπράδων.

ΣΩΤ. ΠΕΤΡΑΣ

Ειδήσεις

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ — ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΕΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Πάσα υγειονομική έκδοσις απο-
στελλομένη εις την Διεύθυνσιν του
Περιοδικού μας θα αναγγέλλεται.

Έκυκλοφόρησαν: Έφημερίδες—
Περιοδικά Έφ. «Υγειονομική Φωνή»
Αρ. Φ. 21

ΔΕΛΤΙΟΝ Π.Ι.Σ. Τεύχος 66.

ΔΕΛΤΙΟΝ Π.Ο.Σ. Τεύχος 1.

Βιβλία: «Κλινική πνευμονιο-
λογία και θεραπευτική» Δρος Θεοδ.
Ε. Λιώκη.

—«Tout pour Leur Santé»

Vera Hajkova

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Αισθανόμεθα την υποχρέωσιν να
ευχαριστήσουμε θερμότατα τους κά-
τωθι υγειονομικούς, οι οποίοι αντα-
πεκρίθησαν στην έκκλησί μας για την
ένισχυσι του Περιοδικού μας. Λόγω
έλλειψως χώρου δημοσιεύομαι ο
αυτό το τεύχος μόνον όλίγα απ' τις
έκατοντάδες πού μας έδωσαν την έ-
τησια συνδρομή τους.

1) Γιαννακόπουλος Άνδρ., 2) Ζά-
χος Ζάχος, 3) Λαγιανδρέου Εύθύμιος,
4) Σαββίδης Δημ., 5) Αρβάνης Άλεξ.,
6) Κοντοκόλιας Σπυρ., 7) Άλπάκη
Δημ., 8) Χατζηπέτρον Έλ., 9) Κλω-
ναρίδην Κορν., 10) Γεωργόπουλον, 11)
Θεοδωράτου Π., 12) Ιωαννίδης Ιω.,
13) Πολιτάκη Μαρ., 14) Συναγιάδης Γ.,
15) Χαρίσης Χαρ., 16) Τζώτζης Δημ.,
17) Γιαννουλάτος Νικ., 18) Αράπη
Μαρ., 19) Μακρής Νικολ., 20) Γέμε-
λος Μιχ., 21) Ψύχα Χρ., 22) Εύθυ-
μιάδης Δ., 23) Καμπαγιάννη Είρ., 24)
Αντύπας Γ., 25) Δελοπούλου Μαρ.,
26) Οικονόμου Α., 27) Χρηστίδη Ηρώ,
28) Μιχαλόπουλος Κ., 29) Αναστασιά-
δης Α., 30) Πικραμμένος Σκ., 31) Λάι-
κας Δ., 32) Εύθυμιού Ι., 33) Καλφό-
πουλος Α., 34) Πασχάλης Κ., 34) Με-
κουριάδης Α., 36) Κοντζαμανάκης Κ.,
37) Ιερώνυμος Γ., 38) Σαφρίδης Σ.,
39) Καράμπελας Χ., 40) Σωτηρίου Ν.,
41) Ράπτης Νικ., 42) Ρίζας Ν., 43)
Ζερβουδάκης Δ., 44) Γεωργοσόπουλος
Α., 45) Βάρδας Α., 46) Θεοδωρου Μ.,
47) Καράτζας Α., 48) Φράντζε Έρν.,
49) Στεργίου Ε., 50) Στεργιώτης Δ.,
51) Βενιζέλος Σ., 52) Αποστολίδης Α.,
53) Δίποβατος Α., 54) Γαϊτάνος Α., 55)
Γιαννακός Φ., 56) Κουμπάρης Θ., 57)
Βασιλόπουλος Ηλ., 58) Τζωρτζόπου-
λος Α., 59) Λιαντζούρας Κ., 60) Σιό-
βας Α., 61) Λάμπας Φ. 62) Παπα-
δόπουλος Α., 63) Λίναρης Σ., 64) Στά-
βουλος Α., 65) Βελλής Α., 66) Χατζηθεο-
δωρου Α., 67) Πολυζώης Χ., 68) Λα-
γιαννίδης Ο., 69) Μιχαηλίδης Μ., 70)
Λιανός Σ., 71) Μεγαλίδης Ζ., 72) Πα-
νουσάκης Γ., 73) Ζάβριας Θ., 74)
Νεαμονιτάκης Μ.

Ν' ΑΓΝΟΗΘΗ Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΕΡΙ ΜΕΙΩΣΕΩΣ ΑΜΟΙΒΗΣ ΚΑΚΑ 50%

Κατόπιν όμοφώνου απόφασως του
Διοικητικού Συμβουλίου του Πανελ-
ληνίου Ιατρικού Συλλόγου, ο πρόε-
δρός του κ. Κριμπάς απήρυσσε τη
λεγγραφικήν σύστασιν προς όλους
τους Ιατρικούς Συλλόγους της χώ-
ρας ν' άγνοήσουν την ύπουργικήν
απόφασιν περί μειώσεως κατά 50 ο/ο
της άμοιβής των εργαζομένων εις τὰ
άσφαλιστικά ταμεία Ιατρών.

Επίσης τονίζεται, ότι οι Ιατροί
πρέπει να συνεχίσουν να δέχονται
τους ήσφαλισμένους άσθενείς και να
παρέχουν τὰς Ιατρικάς των υπηρε-
σίας, αλλά άμοιβόμενοι συμφώνως
προς τον Ισχύοντα νόμον περί κατω-
τάτου όρίου Ιατρικής άμοιβής.

Υπήρχαν πληροφορίες έξ άλλου
ότι εις τὰ γραφεία του Πανελληνίου
Ιατρ. Συλλόγου θα έπραγματοποι-
είτο σύσκεψις διά τον καθορισμόν
του κατωτάτου όρίου Ιατρικής άμοι-
βής.

ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΔΗΜ. ΥΓΕΙΑΣ

Προσκληθείς υπό της Παγκοσμίου
Όργανώσεως Υγείας, ο Νομιάτρος
και Διευθυντής του Υγειονομικού
Κέντρου Αθηνών, κ. Θωμάς Κατσό-
κος, άνεχώρησεν διά Πορτογαλίαν.
Εκεί θα παρακολουθήση τις έρ-
γασίες του συγκληθέντος υπό της
Π.Ο. Υγείας, συνεδρίου (άπό 17 Α-
πριλίου—17 Μαΐου έ.ε).

Στό Συνέδριο αυτό θα συζητηθούν
και θα γίνει εύρεία ανάπτυξης θεμά-
των πού άφορούν την δημοσίαν υ-
γιεινήν, την προληπτικήν υγιεινήν
και την όργάνωσιν των υγειονομι-
κών υπηρεσιών.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΙΣ

— Στο κεντρικό άμφιθέατρο του
Πανεπιστημίου, έλαβε χώραν ή τα-
κτική συνεδρίασις της Ιατροχει-
ρουργικής Έταιρείας Αθηνών στας
23 Απριλίου. Ανακοινώσεσι επί έ-
πιστημονικών θεμάτων έγιναν έκ μέ-
ρους των κ.κ. Γαροφαλλίδη, Σουρμε-
λή, Τσαρδάκα, Νούσια Ντρούλια
και Θωμοπούλου.

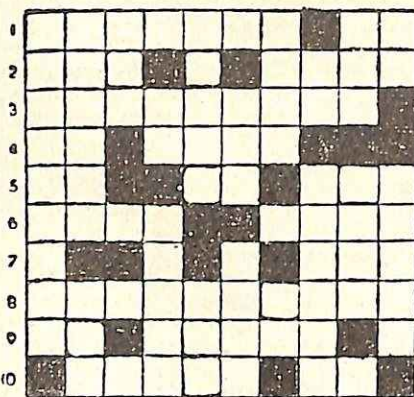
ΤΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗ- ΤΟΥ Κ. ΤΣΑΜΠΟΥΛΑ

— Η Προπαιδευτική κλινική του Πα-
νεπιστημίου Αθηνών, υπό την διευ-
θυνσιν του καθηγητού κ. Ν. Τσαμ-
πούλα, όργανώνει έφέτος άπό 9—14
Ιουνίου, εκπαιδευτικά μαθήματα στο
Άμφιθέατρο του Λαϊκού Νοσοκο-
μείου Αθηνών.

Σύμφωνα με τό πρόγραμμα θα γί-
νουν ανακοινώσεσι επί διαφόρων έ-
πιστημονικών θεμάτων, άπό τους έ-
φηγητάς κ.κ. Γ. Δάικον, κ. Κ. Σαρό-
γλου, Θ. Αφεντούλην, Π. Κηλαηδό-
νην, Κ. Σαμαράν, Κωστέαν, Σ. Ζερ-
βογιάννην, Έμμ. Οικονομίδην και
τους Καθηγητάς κ.κ. Ν. Τσαμπούλαν
και Ε. Φωκάν.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ Άρ. 3.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1.— Τις έχει ο ήλιος και ή Ιατρική
(άνορθ).— χειμερινά λουλούδια. 2.—
Μεταδίδονται άπό τό ραδιόφωνο.—
Δέν έπαθε τίποτα (ουδέτ.) 3.— Εις
αυτό φοιτούν μόνον μαθήτριάι.— 4
Υπάρχουν στη σκάλα.— Κίνησις ύ-
γρου (γενική).— 5 Έρωτά.— Τά έχει
ή θάλασσα.— Μυθική χώρα.— 6 Μία
ήπειρος.— Άρθρον (δοτική πληθυν-
τικός άντιστρόφως).— 7 Τέτοιο φαΐ
δέν τρώγεται εύχάριστα.— 8 Κινείται
με την βοήθειαν του άνέμου.— 9 Έξη.
— Μέρος του προσώπου.— 10 Κοινώς
παγώνι (ένάρθρως).— Είναι πολύ
λεπτή.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1.— Έορτάζεται μι ά φορά τό χρόνο.
— 2 Όσοτον της χειρός.— Άρθρον
και πρόθεσις (δημοτική— 3 Πρακτο-
ρείον ειδήσεων.— 4 Μισή αρχή.—
Δέν είναι ίσα.— 5 Άνδρικών όνομα.
— Αυτόκίνητον γαλλικά.— 6 Έταιρία
Μεταφορών.— Τό έχουν οι έπίσημοι.
— 7 Θεά των Αιγυπτίων.— Μονάς
μετρήσεως ήλεκτρισμού — 8 Τά έχει
τό αυγό.— Χρονική περίοδος (ένανθ.
πληθυντικός).— 9 Όνομα αρχαίου βα-
σιλέα.— Μέρος του σώματος (άντί-
στροφκ άνορθόγραφα).— 10 Υποθε-
τικών.— Δέν έχουν ζωηρότητα.
Α.Β.Γ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

» Έσωτερικού Δρ. 50
» Έξωτερικού Δολ. 4

Πάσα συνεργασία και έπιστολαί
αναγινωστών και συνδρομητών, δέ-
ον όπως απευθύνονται εις την
Διεύθυνσιν: ΣΠ. ΜΑΡΙΝΟΝ Ά-
χαρνών 278 (Τ8).

Επιταγαί και συνδρομαί απο-
στέλλονται εις τον κ. Κ. ΠΑΠΑ-
ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΝ, Μιχ. Νομι-
κού 2 (Τ8).

Συμφώνως τῷ νόμῳ :

Υπεύθυνος όλης: ΣΠΥΡΟΣ
ΜΑΡΙΝΟΣ Άχαρνών 278
Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Π.
ΓΕΣΙΟΣ Άλαττάων 23.

Tyrothricine
PIVOT

Προλαμβάνει

θεραπεύει

τάς παθήσεις στόματος φάρυγγος
και άμυγαλῶν

ΚΥΤΙΟΝ 10 ΤΡΟΧΙΣΚΩΝ ΔΡΑΧ. 3.70

ΤΗΛ 56-441

• **BROMEF** •

